

JAMES S. A. COREY

HRY NEMESIS

Expanze - kniha pátá

TRIFID

James S. A. Corey

Hry Nemesis

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Nemesis Games

Copyright © 2015 by Daniel Abraham and Ty Franck

All rights reserved.

Translation © Jana Rečková, 2017

Cover © Daniel Dociu, 2017

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-281-7 (pdf)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON

Výkáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

HRY NEMESIS

EXPANZE - KNIHA PÁTÁ

JAMES S. A. COREY

HRY NEMESIS

EXPANZE - KNIHA PÁTÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

Benu Cookovi, bez něhož

Prolog: Filip

Spojené loděnice na Jupiterově měsíci Callisto ležely bok po boku na polokouli, která byla trvale odvrácena od planety. Slunce se odtud jevilo jen jako nejjasnější hvězda v nekonečné noci, široká šmouha Mléčné dráhy byla mnohem jasnější. Odevšad z hřebenů kolem kráterů zářila na budovy, nakladače a lešení ostrá pracovní světla. Žebra zpola hotových lodí se klenula vysoko nad regolit kamenného prachu a ledu. Dvě loděnice, jedna civilní a druhá vojenská, jedna patřila Zemi, druhá Marsu. Obě byly chráněny proti meteorům stejnými elektromagnetickými pulzními děly, obě se věnovaly stavbě a opravám plavidel, jež povezou lidstvo k novým světům za prstence, až – pokud – se vyřeší situace na Ilusu.

A oběma momentálně hrozilo větší nebezpečí, než by kdokoli tušil.

Filip sklouzl kupředu, jeho lidé se drželi těsně za ním. Světelné LEDky si ze skafandrů vydlabali, keramické pláty drhli tak dlouho, až na nich nezbylo nic hladkého, co by mohlo odrážet světlo. I displeje v přilbách měli ztlumené téměř na hranici viditelnosti. Hlasy, které Filip slyšel – provoz lodí, hlášení ostrahy, tlachání civilistů –, přijímali pouze pasivně. Naslouchal, aniž by cokoli vyslal na oplátku. Zaměřovací laser, který si připevnil popruhy na záda, měl vypnutý. Spolu se svým týmem se pohyboval jako stín ve stínech. Sotva zřetelný časovač pro odpočet v levé části jeho zorného pole překročil hodnotu patnácti minut. Filip poklepal otevřenou dlaní do vzduchu, stěží hustšího než vakuum; šlo o fyzický idiom Pásu pro pomalý pohyb vpřed. Skupina kolem něj ho následovala.

Vysoko v prázdnotě nad nimi, kam nedohledli, se úsečným, profesionálním tónem vzájemně domlouvaly marťanské lodi střežící loděnice. Jelikož jejich flotila musela pokrýt značný prostor, nacházely se na oběžné dráze pouze dvě lodi. Pravděpodobně dvě. Nedalo se vyloučit, že se někde v temnotě ukrývají další, s přiškrceným výdejem odpadního tepla a stíněné před radary. Bylo to možné, byť nepravděpodobné. A život, jak říkal Filipův otec, to byla vždy riskantní práce.

Čtrnáct minut, třicet vteřin. Vedle původního se objevily dva sekundární časovače, první s odpočtem na pětáctýřicet vteřin, druhý na dvě minuty.

„Transportní lodi *Frank Aiken*, máte povolení pro přiblížení.“

„Zpráva přijata, *Carson Lei*,“ ozvalo se známé zavřené Cynova hlasu. Filip ve slovech starého chlapa z Pásu vycítil úsměv. „*Coyos sabe best ai sus bebe*, až budem dole?“

Kdesi nahoře *Frank Aiken* přejížděl marťanské lodi nenápadným laserovým paprskem nastaveným na stejnou frekvenci jako ten na Filipových zádech. Když promluvil marťanský spojovací důstojník, neozval se v jeho hlase ani náznak strachu.

„Nerozumím, *Franku Aikene*. Prosím opakujte.“

„Omlouvám se.“ Cyn se uchechl. „Víte, vy poctiví hoši z lepších rodin, o nějakých slušných barech, kde by si chudák z Pásu mohl dát drink, až přistanem?“

„V tom vám neporadím, *Franku Aikene*,“ odpověděl Marťan. „Udržujte kurz.“

„*Sabez sa*. Pevní jako skála, přímí jako kulka, takoví jsme my.“

Filipovi muži dosáhli vrcholu hřebenu obkružujícího kráter a shlíželi dolů na zemi nikoho, kde si Marťané vybudovali vojenský tábor. Vypadalo to tam přesně tak, jak si představoval. Rozeznával skladiště a zásobníky. Vytáhl zaměřovací laser, usadil jeho podstavec do špinavého ledu a zapnul ho. Ostatní, rozmístění v dostatečně širokém oblouku, aby měli všechny stráže na dohled, ho napodobili. Lasery byly staré, jejich displeje pocházely z tuctu různých zdrojů. Než drobná LEDka na spodní straně Filipova laseru zezelenala, první ze sekundárních časovačů dospěl k nule.

Na civilním kanálu zazněl poplašný tritón, následoval znepokojený ženský hlas.

„Máme venku neovládaný nakládací stroj. Míří... ale, kruci! Míří k protimeteorické sestavě.“

Filip vedl svůj tým podél okraje kráteru a v uších mu zněly poplachy a stupňující se panika. Kolem nich se zvedaly obláčky prachu a neklesaly, nýbrž se rozptylovaly v okolí jako mlha. Nakládací mechanismus, který neregagoval na příkazy, se šinul územím nikoho přímo proti velkým očím děl na obranu proti meteorům, čímž je oslepil, i když jen na pár minut. Z bunkru se vynořili čtyři marťanští mariňáci, přesně podle protokolu. Jejich zbroj, vybavená posilovači, jim umožňovala klouzat po povrchu jako na bruslích. Každý z nich by mohl sám zlikvidovat celý Filipův tým, a nezpůsobilo by jim to nic horšího než chvilkový pocit lítosti. Filip je z principu nenáviděl všechny dohromady a každého zvlášť. K poškozené soustavě obranných děl už se štrachali opraváři. Do hodiny bude zase všechno v pořádku.

Dvanáct minut, pětadvacet vteřin.

Filip se na okamžik zastavil, ohlédl se na svou skupinu. Deset dobrovolníků, nejlepších vojáků, jaké mohl Pás nabídnout. Kromě něj žádný z nich nevěděl, proč je přepadení martanských skladů tak důležité, ani k čemu tato akce povede. Každý z nich byl přesto připraven zemřít, kdykoli mu to přikáže, prostě pro to, kým Filip byl. Pro to, kým byl jeho otec. Filip to cítil v břiše i v hrdle. Ne strach, ale hrdost. Byla to hrdost.

Dvanáct minut, pětadvacet vteřin. Čtyřiatřicet. Třiatřicet. Lasery, které před chvilkou rozmístili, se probudily k životu, zaměřily čtyři mariňáky, bunkr se záložním týmem, okolní ploty, dílny a budovy. Martané se otočili; jejich obleky měly tak citlivé senzory, že zaznamenaly i to nejjemnější pohazení paprskem. Současně zvedli zbraně. Filip viděl, že jeden rozpoznal postavení jeho týmu, jeho zbraň se odklonila od laserů a zamířila na ně. Na něj.

Zatajil dech.

Před osmnácti dny se jakási loď – Filip ani nevěděl která – kdesi mimo soustavu Jupitera hnala velkou rychlostí, s nejvyšším přetížením kolem deseti, možná patnácti gé. V jediné nanosekundě, určené počítači, vyhrčila pár tuctů dávek wolframové oceli, a kromě toho čtyři jednorázové rakety s krátkým doletem, k nimž byly upevněny levné senzory o jedné frekvenci. Sotva se daly nazvat stroji, jak byly jednoduché. Šestileté děti dennodenně staví složitější hračky, jenže tyhle věci, zrychlené na sto padesát kilometrů ve vteřině, nepotřebovaly mít složitou stavbu. Stačilo jim ukázat, kam mají letět.

Než se signál dostal z Filipova oka optickým nervem do zrakového centra jeho mozkové kůry, bylo po všem. Bouchnutí, oblaky dýmu, jež jako by vyvrhla sopka, tam, kde předtím stáli mariňáci. Dvě nové hvězdy nad hlavou na místě, kde se předtím nacházely strážní lodi. To vše si uvědomil, až když byli nepřátelé mrtví. Přepnul rádio ve skafandru do aktivního režimu.

„*Ichiban*,“ řekl, hrdý na to, jak má klidný hlas.

Seskákali všichni společně dolů po svahu kráteru, šoupali přitom nohama. Martanské loděnice se podobaly výjevu ze zlého snu. Z roztrštěných dílen, kde vzplanuly těkavé hořlavé látky, stoupaly chuchvalce plamenů. Z baráků se zvedala oblaka jemného sněhu, jak uvolněná atmosféra tryskala ven a okamžitě mrzla. Mariňáci zmizeli, jejich roztrhaná těla byla rozprášena. Kráter se plnil mračny prachu a ledu, Filip viděl své cíle jen díky displeji v přilbě.

Deset minut, třináct vteřin.

Skupina se rozdělila. Tři se vydali doprostřed otevřeného prostranství, našli si dostatečně rozlehlé volné místo a začali tam rozvíjet tenkou černou konstrukci z uhlíkového vlákna, jež měla sloužit jako evakuační plošina. Dva další si odepnuli automatické pušky bez zpětného rázu, připraveni zastřelit kohokoli, kdo by se vynořil z trosk. Další dva se rozběhli ke zbrojnici, tři doprovázeli Filipa ke skladu. Budova vystupovala z prachu, tyčila se nad nimi, přísná a výhrůžná. Přístupové dveře byly zavřeny. Nakládací stroj ležel na boku, řidič byl mrtev nebo umíral. Filipův technik přistoupil k ovládacímu mechanismu, řezákem odstranil kryt.

Devět minut, sedm vteřin.

„Josie,“ řekl Filip.

„*Trabajan, sa sa?*“ odvětil Josie úsečně.

„Vím, že na tom makáš,“ pokračoval Filip. „Jestli to nemůžeš otevřít –“

Masivní vrata se posunula, zatřásla a zvedla se. Josie se obrátil a zapnul si světlo v přilbě, takže Filip viděl výraz jeho drsné tváře. Vešli do skladu. Viděli vysoké věže keramických a ocelových dílů, tyčily se těsně vedle sebe jako hory. Stovky kilometrů vlasově tenkého drátu na plastových cívkách vyšších než Filip. Čekaly tu mohutné tiskárny, připravené vyrobit dokonale přiléhající desky, které se spojí v prázdnotě, vytvoří objem a v něm bublinu vzduchu a vody a složitých organických sloučenin, jež bude považována za prostředí vhodné pro lidi. Zablikala nouzová světla, celému prostoru pod sebou dodala podivný katastrofický nádech. Postoupil kupředu. Nevzpomínal si, že by vytahoval zbraň, ale měl ji v ruce. Do nakladače se připoutal Miral, ne Josie.

Sedm minut.

Ve zmatku na prostranství loděnic zablikaly červenobílé stroboskopy prvních pohotovostních vozidel, světla se zdála přicházet odevšad a odnikud. Filip se šoural mezi řadami svářecích aparátů a kovových tiskáren, kádí ocelového a keramického prachu, jemnějšího než pudr, držáků a rámu se spirálovým jádrem. Vrstvy útočné zbroje z kevlaru s pěnovými vycpávkami na hromadě tvořily něco jako největší lůžko ve sluneční soustavě. V jednom koutě ležel rozebraný celý Epsteinův motor, podobný nejsložitější skládance ve vesmíru. Filip si ničeho z toho nevšímal.

Vzduch nebyl dost hustý, aby k němu donesl zvuky střelby. Displej v přilbě mu ohlásil rychle se pohybující předmět v téže chvíli, kdy se na ocelovém sloupku po jeho pravé straně objevila zářící skvrna. Filip sebou praštil na zem, jeho tělo se sunulo dolů pomaleji než za letu. Marfan skočil do uličky. Neměl vojenskou zbroj s posilovači, jen exoskelet

technika. Filip zamířil doprostřed jeho hmoty a zpola vyprázdnil zásobník. Střely žhnuly, když opouštěly hlaveň, poháněny vlastním palivem, za nimi se v řídkém vzduchu Callisto táhly stopy ohně a rudošedých spalin. Čtyři Martana zasáhly a krvavé chuchvalce jako zmrzlý červený vodopád zvolna klesaly k zemi. Exoskelet ihned přešel do nouzového režimu, jeho LEDky změnilly barvu na ponuře jantarovou. Na své frekvenci zřejmě oznamoval pohotovostní službě dvora, že se přihodilo něco hrozného. Jeho nesmyslná oddanost působila v této situaci téměř legračně.

V uchu se mu ozval Miralův hlas: „*Hoy, Filipino. Sa boite sa palla?*“

Filipovi chvílku trvalo, než svého muže našel. Vězel v nakladači, zčernalý skafandr splýval s obrovským mechanismem, jako by k sobě odjakživa patřily. Pouze matný symbol rozpůleného kotouče Spolku vnějších planet, stále rozeznatelný pod nánosem špíny, svědčil pro to, že Miral je všechno možné, jen ne špatně udržovaná martánská obsluha stroje. Plechovky, o nichž hovořil, byly stále upoutány k paletám. Každá obsahovala tisíc litrů. Na prohnuté straně nápis: *Rezonanční potah o vysoké hustotě*. Nátěr absorbující energii, jenž umožňoval martánským vojenským lodím uniknout odhalení. Stealth technologie. Našel to. Z Filipa spadly obavy, o nichž ani nevěděl, že ho tíží.

„Ano,“ řekl, „to je ono.“

Čtyři minuty, sedmatřicet vteřin.

Vrnění nakládacího mechanismu znělo vzdáleně, zvuk se přenášel spíš vibracemi podlah než řídkou atmosférou. Filip a Josie se přesunuli ke dveřím. Záblesky světla viděli jasněji; teď už nabíraly určitý směr. Rádio ve Filipově skafandru chytalo frekvence přeplněné ječícími hlasy a bezpečnostními alarmy. Martánské vojenské velení vydalo posílám rozkaz stáhnout se zpět z civilní loděnice, z obavy, že právě ti, kdo zareagují jako první, by mohli patřit k teroristům a převlečeným nepřátelům. Což dávalo smysl. Za jiných okolností by na tom skutečně mohlo něco být. Displej ve Filipově přilbě zobrazoval obrysy budov, zpola dokončenou evakuační plošinu, ale počítačový odhad lokalizace vojenských vozidel na základě infračerveného záření a viditelného světla byl pro Filipovy oči příliš nezřetelný. Případalo mu, jako by procházel schematickým nákresem, kde je vše definováno hranami a povrchy jsou jen naznačeny. Šoural se po regolitu, když zemí proběhl hluboký otřes. Možná detonace. Nebo některá z budov dokončila své dlouhé, pomalé hroucení. V otevřených vratech se objevil Miralův nakladač, světla ve skladu ho ozařovala zezadu. Kanystry v jeho spárech byly černé a anonymní. Filip šouravě vyrazil k plošině a přepnul na zakódovaný kanál.

„Jak jste na tom?“

„Máme malý problém,“ odpověděl Aaman. Byl to jeden z mužů u plošiny. Filip ucítil v ústech kovovou pachutí strachu.

„Tady neexistují malé problémy, *coyo*,“ prohlásil a s námahou udržoval klidný tón. „Oč jde?“

„Zlobí nás to svinstvo rozmetané výbuchy. V kloubech lešení se usazuje drť.“

Tři minuty, čtyřicet vteřin. Třicet devět.

„Jdu tam,“ oznámil Filip.

Vmísil se Andrewův hlas: „Ve zbrojnici po nás střílejí, šéfičku.“

Filip si nevšímal zdrobněliny. „Jak moc je to vážné?“

„Docela dost,“ pravil Andrew. „Chuchu to schytl a na mě nepřítel pěkně tlačí. Hodila by se mi pomoc.“

„Vydrž.“ Filip horečně uvažoval. Jeho dvě strážce stály u plošiny, připravené zastřelit každého, kdo nepatřil k jejich týmu. Tři stavitelé zápolili s jednou z podpěr. Filip k nim skočil a zachytil se černého rámu. Andrew na lince zachrčel.

Okamžitě postřehl uvízlý konektor, který se zasekl vinou usazeného jemného šterku – příčina byla jasná. V atmosféře by stačilo pořádně na něj fouknout, a byl by čistý. Tady to nepřípadalo v úvahu. Aaman do něj zuřivě ryl nožem, vydloubával kousíček po kousíčku, aby špínu dostal z tenkých kanálků, do nichž měly zapadnout další části zařízení.

Tři minuty.

Aaman s námahou přitáhl podpěru a pokusil se ji násilím napojit. Už to skoro bylo, ale když zatáhl, spojení se znovu rozpadlo. Filip viděl, jak muž kleje, až mu spršky slin dopadají na vnitřní povrch přilby. Kdybychom si bývali vzali tlakovou láhev se vzduchem, pomyslel si Filip.

Ale něco takového přece měli!

Vyškulb Aamanovi nůž z ruky a vrazil ho do zápěstí svého obleku, tam, kde kvůli ohybu byl plášť nejtenčí. Ostrá bolest mu prozradila, že bodl příliš hluboko. To ale nevadilo. Skafandr spustil alarm, avšak on si ho nevšímal. Nahnul se dopředu a přitiskl otvůrek v obleku k zacpanému konektoru. Unikající vzduch rozfoukl prach a led. Unikla i kapička krve, zmrzla a byla z ní dokonalá karmínová kulička, která se odrazila od povrchu podpěry. Ustoupil, Aaman konektor napojil. Když za něj zatáhl, spojení už vydrželo. Poškozený oblek sám zapečetil otvor, jakmile z něj Filip vytáhl nůž.

Ohlédl se. Miral a Josie sundali kanystry z palet, jeden přivazovali k plošině. Záblesky světel pohotovostních vozidel zmatněly, vozy v mlze

a zmatku projely kolem nich. Pravděpodobně mířily za střelbou ve zbrojnici. Tam by viděl největší ohrožení i Filip, pokud by nevěděl, oč tu jde.

„Šéfikú!“ hlesl Andrew, hlas slabý a napjatý. „Už to tady neudržím!“

„Žádné zdržování,“ řekl Filip. „*Ge gut.*“

Jedna z žen mezi strážci mu položila ruku na rameno. „Chceš, abych to vyřešila?“ zeptala se. *Mám je jít zachraňovat?*

Filip zvedl pěst a mírně jí potřásl tam a zpět. Ne. Ztuhla, když pochopila, co tím myslí. Na okamžik si myslel, že neposlechne. Její volba. Vzpoura by v téhle chvíli znamenala trest pro ně pro všechny. Josie upevnil na místo poslední kanystř, přitáhl popruhy. Aaman a jeho lidé umístili poslední podpěru.

Minuta, dvacet vteřin.

„Šéfikú!“ vykřikl Andrew.

„Je mi líto, Andrew,“ řekl Filip. Nastal okamžik ohromeného ticha, následoval proud vulgárních nadávek a kleteb. Filip přeladil na jinou frekvenci. Pohotovost pro vojenské objekty už křičela méně. Ženský hlas hovořil úsečně, klidná Němka vydávala rozkazy s téměř znuřenou efektivitou člověka uvyklého krizovým situacím a hlasy, jež jí odpovídaly, jako by od ní načerpaly profesionální přístup. Filip ukázal na lešení. Chuchu s Andrewem byli mrtví. A i kdyby nebyli, tak stejně budou. Přitáhl se na své místo na plošině, připevnil si popruhy kolem pasu a v rozkroku, pak napříč přes hrud, hlavu si opřel o tlusté polstrování.

Padesát sedm vteřin.

„Niban,“ řekl.

Nic se nestalo.

Přepnul rádio na kódovaný kanál. Andrew teď vzlykal. Kvílel.

„Niban! Andale!“ křikl Filip.

Evakuační plošina se pod ním vzepjala, najednou měl váhu. Čtyři chemické rakety prudce zabraly, ozářily zem pod ním, rozmetaly prázdné palety a Miralův opuštěný nakladač převrátily naznak. Zrychlení vytlačilo Filipovi krev do nohou, jeho zorné pole se zúžilo. Oblek se mu přitiskl na stehna, jako by ho zmáčkl nějaký obr, aby krev donutil vrátit se do oběhu. Jeho vědomí se poněkud vzpamatovalo.

Kráter pod ním se teď jevil jako podlouhlý prašný puchýř na povrchu měsíce. Pohybovala se v něm světla. Věže na okrajích kráteru potemněly, ale blikaly, jak se systém snažil znovu naběhnout. Loděnice na Callisto se potácely jako opilec nebo někdo, koho praštili do hlavy.

Časovač dospěl ke dvěma vteřinám, k jedné.

Při nule přišel náraz. Filip dopad skály neviděl. Stejně jako ty wolframové střely letěla příliš rychle, aby ji lidský zrak zaznamenal. Ale postřehl, jak prachový oblak poskočil jakoby překvapením, a pocítil mohutnou tlakovou vlnu, jež se rozvinula takovou silou, že ji bylo vidět i v sotva existující atmosféře.

„Držte se,“ řekl, ačkoli to nebylo třeba, všichni na plošině se už drželi. V hustší atmosféře by náraz znamenal smrt pro ně všechny. Tady to bylo jen o něco horší než pořádná bouře. Aaman zavrčel.

„Nějaký problém?“ zeptal se Filip.

„Ten *pinché* kámen mi provrtal nohu,“ odpověděl Aaman. „Bolí to.“

Josie na to: „*Gratia sa ti to nechytlo ptáka, coyo.*“

„Já si nestěžuju,“ opáčil Aaman. „O nic nejde.“

Raketám plošiny došlo palivo; přetížení polevilo. Loděnic pod nimi se už zmocnila smrt. Nezářila tam žádná světla. Ani nehořel žádný oheň. Filip obrátil pohled k jasnému pruhu hvězd, disku galaxie, který na ně na všechny svítil. Jedno z těch světél nepatřilo hvězdě, ale zplodínám *Pelly*, která se chystala vyzvednout svou zbloudilou posádku. Kromě Chuchu. Kromě Andrewa. Filip uvažoval, proč necítí výčitky svědomí nad ztrátou dvou lidí pod svým velením. Svým prvním velením v akci. Měl to být důkaz, že zvládne skutečný úkol, misi, kdy je opravdu něco v sázce, a že ho dokáže splnit čistě.

Neměl v úmyslu mluvit. Možná ani nepromluvil. Možná mu jen unikl povzdech. Miral se uchechtl.

„No nekecej, Filipito,“ pravil starší muž. A o chvíli později: „*Feliz cumpleaños, sabez?*“

Filip Inaros zvedl ruce na znamení díky. Měl právě patnácté narozeniny.

Kapitola první: Holden

Rok po útocích na Callisto, téměř tři roky po tom, co se svou posádkou vyrazil k Ilusu, a nějakých šest dnů po návratu se James Holden vznášel vedle své lodi a sledoval, jak ji rozebírá demoliční mechanismus. Osm napjatých lan poutalo *Rosinantu* ke stěnám jejího kotviště. Šlo o jeden z mnoha servisních doků na stanici Tycho a zdejší opravářská sekce byla jen jednou z mnoha v obrovské výrobní kouli. Kolem nich probíhalo v kilometrovém prostoru koule tisíc jiných operací, ale Holden měl oči jen pro svou loď.

Stroj dokončil řezání a oddělil rozsáhlou část vnějšího trupu. Pod ní se nacházela kostra lodi, houževnatá žebra, obklopená propletením kabelů a potrubí, a ještě hlouběji druhá kůže vnitřního trupu.

„Jo,“ vyjádřil se Fred Johnson, který plaval v prostoru vedle něj, „pěkně jsi jí dal do těla.“

Fredova slova, byť je komunikační systém jejich skafandrů zploštil a zkreslil, působila jako rána palicí. Skutečnost, že se Fred, formální vůdce Spolku vnějších planet a jeden ze tří nejmocnějších lidí ve sluneční soustavě, osobně zajímá o stav jeho lodi, by možná měla Holdena uklidnit, ale místo toho mu připadalo, jako by mu táta kontroloval domácí úkoly, aby se ujistil, že je moc nezvorál.

„Vnitřní kostra je zprohýbaná,“ promluvil do interkomu třetí hlas. Muž s kyselým výrazem jménem Sakai se po smrti Samanty Rosenbergové při události, kterou nyní všichni nazývali ‚incidentem v pomalé zóně‘, stal novým vedoucím technikem na stanici Tycho. Sakai sledoval postup oprav ze své nedaleké pracovny prostřednictvím kamerového systému a rentgenového zařízení, jimiž byl vybaven demoliční stroj.

„Jak jsi tohleto dokázal?“ Fred ukázal na ukotvení elektromagnetického děla v lodním kýlu. Hlaveň děla se táhla téměř po celé délce lodi a podpěry, jež ji poutaly ke kostře, byly místy viditelně zkroucené.

„No,“ pravil Holden, „už jsem ti vyprávěl o tom, jak jsme s *Rosí* vlekli těžkou nákladní loď na vyšší planetární orbitu a používali přitom naše pulzní dělo jako reaktivní pohon?“

„Ano, to je dobrý vtip,“ poznamenal Sakai zcela bez humoru. „Některé z těch vzpěr by se možná daly opravit, ale vsadil bych se, že ve slitině objevíme spoustu mikroskopických prasklin, takže bude určitě lepší všechny je vyměnit.“

Fred hvízdal. „To nebude nejlevnější.“

Vůdce SVP střídavě fungoval jako zákazník a sponzor lodi a Holden doufal, že se jejich kostrbatý vztah právě nachází ve fázi, kdy je jejím sponzorem. Beze slevy pro významného klienta by oprava lodi vyšla podstatně draž. Tedy ne že by si to nemohli dovolit.

„Ve vnějším plášti je spousta mizerně záplatovaných děr,“ pokračoval Sakai. „Vnitřní tady odtud vypadá lépe, ale projdeme ho s jemným kartáčkem a zajistíme, aby byl řádně utěsněn.“

Holden už chtěl začít vysvětlovat, že při zpáteční cestě z Illusu by nepochybně došlo k případům udušení a smrti, kdyby nebyl vnitřní plášť vzduchotěsný, ale zarazil se. Neměl žádný důvod odporovat člověku, který nyní zodpovídal za to, že jeho loď bude zase létat. Pomyslel na Samin skřítkovský úsměv a její zvyk zmírňovat svou kritiku pošetilým vtipkovaním, a pocítil sevření pod hrudní kostí. Už to bylo pár let, ale ještě teď se mu občas do srdce vplížil žal.

„Děkuju,“ řekl místo toho.

„Tak to půjde nejrychleji,“ odpověděl Sakai. Mechanismus se pomocí trysek přemístil k jiné části lodi, ukotvil se magnetickými nohama a s ostrými světelnými záblesky se pustil do odřezávání dalšího kusu vnějšího trupu.

„Pojďme do mé kanceláře,“ vyzval Holdena Fred. „V mém věku člověk vydrží ve skafandru jenom po omezenou dobu.“

Mnoho operací při opravě lodí usnadňovala absence gravitace a atmosféry. Technici kvůli tomu museli při práci nosit ochranné obleky. Holden si Fredova slova vyložil v tom smyslu, že se starý muž potřebuje vymočit, a neobtěžoval se s kondomovým katétrem.

„Dobrá, pojďme.“

Fredova kancelář byla na poměry vesmírné stanice rozlehlá a byla cítit starou kůží a dobrou kávou. Kapitánův sejf na stěně vyrobili z titanu a leštěné oceli, takže se podobal rekvizitě ze starého filmu. Nástěnná obrazovka za stolem představěla pohled na kostry tří lodí, jež se teprve stavěly. Jejich provedení se navzájem podobalo: velké, objemné, praktické.

Jako pořádné kladivo. Jednalo se o počátek flotily SVP, vyráběné na zakázku. Holdenovi bylo dobře známo, proč Spolek cítí potřebu vytvořit si vlastní ozbrojené síly, ovšem vzhledem ke všemu, co se odehrálo v několika uplynulých letech, se nemohl zbavit dojmu, že lidstvo si ze svých traumat odnáší pokaždé to nesprávné poučení.

„Kávu?“ zeptal se Fred. Holden přikývl a Fred se pustil do manipulace s kávovarem na postranním stolku při přípravě dvou šálků. Ten, který podal Holdenovi, nesl vybledlý znak SVP. Rozpolcený kruh už téměř nebylo vidět.

Holden šálek přijal, pokynul směrem k obrazovce a zeptal se: „Jak dlouho to bude trvat?“

„Podle současných odhadů šest měsíců.“ Fred se složil na židli s tichým zasténáním starého muže. „Ale taky by to mohlo trvat věčně. Za rok a půl ode dneška už lidskou sociální strukturu v naší galaxii nepoznáme.“

„Diaspora.“

„Chceš-li tomu tak říkat,“ přikývl Fred. „Já dávám přednost výrazu sháňka po půdě. Spousta krytých vozů mířících do zaslíbené země.“

Přes tisíc světů, volných, jen si je vzít. Lidé z každé planety, stanice nebo skály ve sluneční soustavě chvátají, aby si kousek utrhli. A v domovské sluneční soustavě se tři vlády předhánějí ve stavbě válečných lodí, aby mohly tohle všechno řídit a kontrolovat.

Na trupu jedné z lodí zazářilo světlo svářeče tak jasně, že senzory na monitoru adekvátně snížily jeho jas.

„Pokud Ilus něco znamenal, potom to bylo varování, že spousta lidí zahyne,“ podotkl Holden. „Našel se vůbec někdo, kdo by naslouchal?“

„Ani ne. Znáš historii dobývání Severní Ameriky?“

„Jo.“ Holden upil Fredovy kávy. Lahodná. Vypěstovaná na Zemi, s výraznou chutí. Privilegium vysokého postavení. „Došlo mi to přirovnání s krytými vozy. Vyrostl jsem v Montaně, víš? Lidé si tam pořád vyprávějí všelijaké nesmysly o osidlování pohraničí.“

„Takže také víš, že mytologie zjevného předurčení skrývá pořádnou porci tragédie. Mnohé z těch krytých vozů to nedokázaly. A mnozí z lidí, kteří dorazili, kam chtěli, skončili jako laciné námezdní síly při stavbě železnic, dolů a u velkých farmářů.“

Holden popíjel kávu a sledoval stavbu lodí. „Nemluvě o všech lidech, kteří tam žili předtím, než přijely kryté vozy a přivezly náramně šikové nové choroby. Alespoň naše novodobá verze galaktického předurčení nevytlačí nic vývojově pokročilejšího než imitátorské ještěry.“

Fred přikývl. „Snad. Zatím to tak vypadá. Ale všech třináct set světů jsme nestačili podrobně prozkoumat. Kdo ví, co ještě objevíme.“

„Zabijácké roboty a fúzní reaktory o rozměrech celých kontinentů, které jen čekají na někoho, kdo by cvakl vypínačem, aby mohly vyhodit půlku planety do vesmíru, pokud mi paměť ještě slouží.“

„Založeno na jediném vzorku. Možná to všechno bude ještě podivnější.“

Holden pokrčil rameny a dopil kávu. Fred měl pravdu. Nikdo nemohl tušit, co je na všech těch světech čeká. Nikdo neměl sebemenší představu, jaká nebezpečí číhají na budoucí kolonisty, kteří teď tolik chvátají, aby si světy zabrali.

„Avasarala se mnou není moc spokojená,“ povzdechl si.

„Ne, to tedy není,“ souhlasil Fred. „Ale já ano.“

„Cože?“

„Podívej, stará paní si přála, abys tam přišel a všem ve sluneční soustavě předvedl, jak je to tam hrozné. Vyděsil je, aby radši počkali, až jim vlada řekne, že je to v pořádku. Abys jí vrátil otěže.“

„Však to bylo dostatečně děsivé,“ mínil Holden. „Copak jsem to neřekl jasně?“

„Ovšem. Ale dalo se to přežít. A teď se Ilus chystá poslat nákladní lodi plné lithia na místní trh. Budou bohatí. Možná se z téhle kolonie vyklube výjimka, ale jakmile si to lidi spočítají, vrhnou se na nové světy a začnou zuřivě pátrat po nejbližším zlatém dole.“

„Nevím přesně, co jsem mohl udělat jinak.“

„Nic,“ ujistil ho Fred. „Jenomže Avasarala a ministerský předseda Smith na Marsu a zbytek těch politických maniaků by měli rádi všechno pod palcem. A tys zajistil, aby k tomu nedošlo.“

„A proč to tebe tolik těší?“

„Protože,“ zašklebil se Fred, „se nesnažím tohle všechno ovládat. A právě proto jsem se octl tady, kde skutečně mám všechno pod palcem. Hraju na výdrž.“

Holden se zvedl a nalil si další šálek Fredovy lahodné kávy. „No, asi mi to budeš muset vysvětlit.“ Opřel se o stěnu vedle kávovaru.

„Mám stanici Medina, soběstačné plavidlo, kolem něhož musí každý projít, pokud chce k prstencům. Poskytujeme nouzová přístřeší a dodáváme balíčky se semeny každé lodi, která je potřebuje. Prodáváme zeminu do květináčů a vodní filtry za nákupní cenu. Každá kolonie, která přežije, se k nám bude chovat stejně, částečně proto, že jsme jí pomohli. Až tedy přijde čas zorganizovat nějakou galaktickou vládu, na koho se

všichni obrátí? Na lidi, kteří se snaží zachovat si nadvládu pistolí? Nebo na ty, kdo vždycky byli ochotni pomoci v nouzi?"

„Obrátí se na vás,“ řekl Holden. „A proto stavíš lodi. Tváříš se vsvětrčně a ochotně teď, na začátku, když každý potřebuje pomoc, ale až se začnou poohlížet po vládě, chceš působit dojmem síly.“

„Ano.“ Fred se na židli pohodlně opřel. „SVP vždy zahrnovala všechno za Pásem. To stále platí. Ta oblast se pouze... poněkud rozšířila.“

„Nemůže to přece být tak jednoduché. Země a Mars zaručeně nezůstanou sedět na zadku a nenechají tě řídit galaxii jenom proto, že jsi tady rozdával stany a balíčky se svačinou.“

„Nic není jednoduché,“ připustil Fred. „Ale tohle je začátek. A dokud vlastním stanici Medina, ovládám střed hrací desky.“

„Četls vůbec moji zprávu?“ Do Holdenova tónu se přes jeho snahu vloudily pochyby.

„Nemysli si, že nechápu nebezpečí, která skrývají nové světy –“

„Zapomeň na to, co jsme nechali na Ilusu.“ Holden odložil zpola vypitý šálek, rázně přešel místnost a naklonil se nad Fredův stůl. Starý muž se zamračeně odtáhl. „Zapomeň na roboty a železniční trati, které stále fungují, přestože byly nějakou tu miliardu let vypnuté. Na vybuchující reaktory. Zapomeň na smrtící slimáky a mikroby, kteří ti naleznou do očí a oslepí tě.“

„Jak dlouhý ten seznam bude?“

Holden na něj nedbal. „Měl by sis pamatovat tu kouzelnou střelu, která to všechno zastavila.“

„Ten artefakt, to byl šťastný nález, vzhledem k tomu, co –“

„Ne, nebyl. Byla to ta nejděsivější, nejzatracenější odpověď na Fermiho paradox, jaká by mě mohla napadnout. Víš, proč v té tvojí analogii s Divokým západem nevystupují žádní indiáni? Protože už jsou mrtví. Ten kdosi, co to všechno vybuřoval, měl náskok a použil protomolekulárního stavitele bran k zabití všech ostatních. A to ani není to nejděsivější. Opravdu strašidelné je, že potom přišel ještě někdo další, střílel ty první hochy ze zadu do hlavy a nechal jejich mrtvoly ležet všude možné po galaxii. My bychom se měli ptát: kdo vypálil tu kouzelnou střelu? A nebude mu vadit, když si vezmeme věci po těch zabitých?“

Fred poskytl jejich posádce v obytném prstenci stanice Tycho dvě apartmá na patře pro vedení. Jedno sdíleli Holden s Naomi, Alex s Amosem

bydleli ve druhém, i když v praxi to znamenalo, že tam pouze přespávali. Když zrovna nevyužívali mnoha možností zábavy, které Tycho poskytovala, chlapci trávili všechen čas v bytě Holdena a Naomi.

Když Holden vstoupil, seděla Naomi v jídelně a na ručním terminálu projížděla cosi složitého. Usmála se na něj, aniž by vzhledla. Alex seděl na pohovce v obýváku. Nástěnná obrazovka byla zapnutá, běžely na ní zprávy – komentátoři s příslušnou grafikou v pozadí – se ztlumeným zvukem. Pilot měl hlavu opřenou dozadu a zavřené oči. Tiše pochruoval.

„Oni už spí i tady?“ zeptal se Holden a usedl za stůl naproti Naomi.

„Amos šel pro něco k obědu. Jak to šlo?“

„Chceš slyšet špatné zprávy, nebo ty horší?“

Naomi konečně vzhledla od své práce. Naklonila hlavu na stranu a přímhouřila oči. „Zase jsi nás nechal vyhodit?“

„Tentokrát ne. Ale *Rosi* to pěkně schytala. Sakai povídal –“

„Osmadvacet týdnů,“ řekla.

„Jo. Napíchla ses na můj terminál?“

„Sleduju staniční záznamy,“ ukázala na vlastní displej. „Dostala jsem zprávu před hodinou. Je... Sakai docela umí.“

Ale není tak dobrý jako Sam, viselo ve vzduchu mezi nimi, aniž by to vyslovili. Naomi se ohlédla na stůl, sklopila hlavu a schovala se za vlasy.

„No, takže to jsou ty špatné zprávy,“ pokračoval Holden. „Rok a půl volna, a ještě čekám, jestli Fred přijde a řekne, že to zatáhne. Nebo něco na ten způsob. Vlastně cokoli.“

„Stejně jsme pořád ve vatě. Včera dorazila platba od Spojených národů.“

Holden její oznámení odbyl pokývnutím. „Zapomeň na chvíli na peníze. Jakmile přijde řeč na ten artefakt, nemůžu sehnat nikoho, kdo by mě poslouchal.“

Naomi po způsobu Pásu pokrčila rameny. „Protože tentokrát by to mělo být jiné? Vždyť tě nikdy neposlouchali!“

„Aspoň jednou bych si přál, aby mě někdo odměnil za můj optimistický názor na lidstvo.“

„Uvařila jsem kávu,“ kývla hlavou ke kuchyňce.

„Fred mi nalil tu svoji, a ta byla tak dobrá, že teď už si rozhodně nedám žádnou podřadnější kávu. Další důvod, proč moje návštěva u něj dopadla tak neuspokojivě.“

Dveře bytu odjely stranou a dovnitř se hrnul Amos s velkými pytlíky. Vzduch kolem zavoněl po karí a cibuli.

„Dejte si,“ vyzval přítomné a složil pytle na stůl před Holdena. „Hele, kapitáne, kdy dostanu zpátky svoji loď?“

„Je to jídlo?“ ozval se Alex hlasitě a ospale z obýváku. Amos neodpověděl; už vytahoval molitanové krabičky z pytlíků a rozkládal je po stole. Holden si původně myslel, že je příliš naštvaný, aby měl vůbec na něco chuť, ale kořeněná vůně indického jídla ho přiměla změnit názor.

„Bude to trvat dlouho,“ odpověděla Naomi Amosovi s pusou plnou fazolové pasty. „Ohnuli jsme kostru.“

„Sakra.“ Amos si sedl a zmocnil se jídelních hůlek. „Jen vás pár týdnů nechám bez dozoru, a vy mi moji holku takhle zřídíte.“

„Za to mohly ty mimozemšťanské superzbraně,“ prohlásil Alex a vkráčel do místnosti, vlasy, při spánku zvlhlé potem, mu třely na všechny strany. „Změny fyzikálních zákonů zapříčinily chyby...“

„Pořád to samé, akorát v jinou dobu.“ Amos pilotovi podal misku karí rýže. „Zesil ten zvuk. Tohle vypadá na Ilus.“

Naomi zapnula u zpravodajství zvuk a v bytě se ozval hlasatel. „– zdroje energie částečně obnoveny, ale podle zpráv z planety tento nezdar bude –“

„Tohle je opravdové kuře?“ zajímal se Alex a natáhl se po jedné z krabiček. „Nějak jsme se rozšoupli, ne?“

„Pš!t!“ okřikl ho Amos. „Mluví o kolonii.“

Alex zakoulel očima, ale neřekl nic, jen si nakládal na talíř aromatické proužky kuřecího masa. „– následující reportáž se zabývá podrobnostmi vyšetřování loňského útoku na loděnice na Callisto, které tento týden pronikly na veřejnost. Výsledek ještě není definitivní, ale vše nasvědčuje tomu, že se na incidentu podílela malá frakce SVP, která má na svědomí značný počet obětí –“

Amos zlobným dobnutím do ovladače na stole znovu vypnul zvuk. „Sakra, chtěl jsem slyšet, co se děje na Ilusu, ne o nějakých debilních kovbojích z SVP, co se nechávají vyhodit do povětří.“

„Zajímalo by mě, jestli Fred ví, kdo je za tím,“ poznamenal Holden. „Zastánci tvrdě linie v SVP mají trochu potíže zbavit se té své teologie ve stylu ‚my proti celé sluneční soustavě‘.“

„Mimochodem, co tam asi hledali?“ ozval se Alex. „Na Callisto neměli žádnou těžkou municí. Žádné jaderné nálože. Nic, co by stálo za takové přepadení.“

„Takže my teďko čekáme, že ty jejich voloviny budou dávat smysl?“ uchechtl se Amos. „Podej mi tu placku.“

Holden si povzdechl a opřel se na židli. „Vím, že nejspíš vypadám jako naivní pitomec, ale já si po Ilusu vážně myslel, že si uijeme chvíli klidu a míru. Že nikdo nezatouží vyhazovat ostatní do vzduchu.“

„Vypadá to takhle,“ řekla Naomi, potlačila říhnutí a odložila hůlky. „Země a Mars se mrzutě pokoušejí o zmírňování napětí, legitimní křídlo SVP se namísto bojování věnuje vládě. Kolonisté na Ilusu spolupracují se Spojenými národy, místo co by na sebe stříleli. Relativně dobrá situace. Nemůžeme čekat ode všech stejný přístup. Koneckonců jsme lidi. Vždycky mezi námi bude určité procento pitomců.“

„Nejpravdivější slova, co kdy kdo řekl, šéfko,“ mínil Amos.

Dojedli a chvíli jen seděli v přátelském mlčení. Amos vyndal z malé chladničky piva a podal je ostatním. Alex si nehtem malíčku čistil zuby. Naomi se vrátila ke svým schématům oprav.

„Takže,“ pronesla po nějaké době bádání nad čísly, „dobrá zpráva je, že i když SN a SVP usoudí, že si svoje účty za opravy máme zaplatit sami, tak s tím, co máme ve fondu pro případ nouze, dokážeme výdaje pokrýt.“

„S přepravou kolonistů skrz prstence tady bude spousta práce,“ poznamenal Alex. „Až budeme zase schopní letu.“

„Jasně, však se nám do toho mrňavýho nákladního prostoru vejde fůra kompostu,“ odfrkl si Amos. „Kromě toho zkrachovalci a zoufalci asi nebudou právě klientela, o jakou bysme stáli.“

„Postavme se k tomu čelem,“ prohlásil Holden. „Jestli se věci budou vyvíjet jako dosud, najít práci pro soukromou válečnou loď bude možná dost těžké.“

Amos se zasmál. „Dovol, abych tady a teď pronesl svoje prorocký ‚já ti to říkal‘. Protože jestli se jako obvykle ukáže, že to není pravda, možná u toho nebudu.“

Kapitola druhá: Alex

To, co měl Alex Kamal na dlouhých cestách nejraději, bylo změněné prožívání času. Týdny – někdy měsíce – letu člověku umožňovaly jakoby vystoupit z dějin do malého, odděleného vesmíru. Všechno se zúžilo na loď a lidi v ní. Po dlouhé časové úseky neměl kromě běžné údržby co na práci, a život ztratil veškerou naléhavost. Všechno fungovalo podle plánu, a plán byl takový, že se nemá přihodit nic zásadního. Putování vesmírným vakuem mu poskytovalo iracionální pocit klidu a pohody. Proto mohl tuhle práci dělat.

Znal jiné lidi, obvykle mladé muže a ženy, kteří měli odlišnou zkušenost. Kdysi, ještě ve flotile, se seznámil s pilotem, který odvedl spoustu práce v oblasti vnitřních planet, létal mezi Zemí, Měsícem a Marsem. Potom přestoupil na delší cestu k Jupiterovým měsícům jako Alexův podřízený. Právě v době, kdy by končil let mezi vnitřními planetami, začal se mladík hroutit: rozčiloval se kvůli pitomostem, přejídal se nebo nejedl vůbec, bezcílně se potuloval po lodi od velitelského centra ke strojovně a zase zpátky jako tygr, který přechází po své kleci. Když doletěli ke Ganymedu, dohodli se lodní lékař a Alex, že mu přimíchají do jídla sedativa, aby se jim věci nevymkly z rukou. Na konci mise Alex doporučil, aby tento pilot už nikdy nebyl přidělen na dlouhé lety. Někteří piloti si přes veškeré testy a výcvik nezvyknou.

Ne že by v sobě nenosil napětí a obavy. Od zničení *Canterbury* ho nepouštěla jakási základní niterná úzkost. *Rosinante* měla s čtyřčlennou posádkou trvale podstav. Amos a Holden představovali oba silné maskulinní osobnosti, a kdyby se někdy dostali do sporu, celá skupina by se rozpadla. Kapitán a první důstojnice byli milenci, a kdyby se někdy rozešli, znamenalo by to konec, a nejen konec zaměstnání. Takových věcí se vždycky obával, ať už byl členem jakékoli posádky. Na *Rosi* ho celá léta trápily tytéž obavy, ačkoli žádný ze vzájemných vztahů dosud nikdy nevybočil z mezí, což samo o sobě představovalo jistou stabilitu. Alex pokaždé cítil úlevu, když let skončil, a právě tak se mu pokaždé ulevilo, když začínal další. Nebo pokud ne pokaždé, tak tedy aspoň obvykle...

Přílet na stanici Tycho měl představovat úlevu. *Rosi* byla poničená víc, než kdy Alex zažil, a loděnice na stanici patřily k nejlepším ve sluneční soustavě, nehledě na zdejší přátelský přístup. Došlo k definitivnímu předání jejich vězňů z Nové Země, to už teď byl problém někoho jiného, hlavně že chlap byl z lodi pryč. Loď *Edward Israel*, druhá polovina konvoje z Nové Země, se bezpečně hnala směrem ke slunci. Příštích šest měsíců je nečekalo nic víc než opravy a odpočinek. Podle všeho si nyní nemusel s ničím dělat starosti.

„Tak co tě žere?“ zeptal se Amos.

Alex pokrčil rameny, otevřel chladničku, která patřila k vybavení bytu, zavřel ji a znovu pokrčil rameny.

„Sto procentně tě něco žere.“

„Já vím.“

Světla měla průzračný žlutobílý odstín, napodobující časné ráno, Alex však nespal. Aspoň ne moc hluboce. Amos seděl u pultu a naléval si šálek kávy. „Nebudem hrát tu hru, kdy ti musím položit hromadu otázek, aby ses začal ochotněj' svěřovat se svejma pocitama, co?“

Alex se zasmál. „Stejně to nikdy nepomáhá.“

„Tak to nebudem dělat.“

Za letu měli Holden s Naomi sklon hodně na sebe navzájem spoléhat, tedy ne že by si toho některý z nich všiml. Pro milence bylo přirozené vzájemně se utěšovat a tíhnout k sobě víc než ostatní z posádky. Kdyby tomu tak nebylo, cítil by Alex znepokojení. Jenomže to znamenalo, že on s Amosem zůstávali převážně spolu. Alex byl hrdý na to, že dokáže vyjít téměř s kýmkoli, a Amos nebyl žádná výjimka. Amos patřil k mužům, u nichž se nemuselo číst mezi řádky. Když prohlásil, že potřebuje být chvíli o samotě, říkal to proto, že potřeboval být chvíli o samotě. Když se ho Alex zeptal, jestli se chce dívat na nějaký nově stažený neo-noir film ze Země, jeho odpověď se týkala vždy výhradně otázky. Nikoho nepomlouval za zády, neměl smysl pro společenské tresty nebo hry na vyloučení. U něj platilo, že věci jsou, jaké jsou, a tím to hasne. Alex někdy uvažoval, co by se stalo, kdyby tehdy na *Donnageru* zahynul Amos, a on posléze trávil uplynulých několik let s jejich zdravotníkem Shedem Garveyem.

Pravděpodobně by spolu nevycházeli tak dobře. Nebo spíš by se Alex přizpůsobil. Těžko říct.

„Poslední dobou mívám sny, které mě... znepokojují,“ řekl.

„Jako noční můry?“

„Ne. Hezké sny. Sny, které jsou lepší než skutečnost. Cítím se mizerně, když se probudím.“

„Uf,“ pronesl Amos hloubavě a upil kávy.

„Měls někdy tenhle druh snů?!“

„Nee.“

„Potíž je v tom, že se v nich pořád objevuje Tali.“

„Tali?“

„Talissa.“

„Tvoje bývalá manželka.“

„Jo,“ přikývl Alex. „Vždycky tam je a všechno je... fajn. Teda, ne že bychom byli spolu. Někdy se já octnu doma na Marsu. Jindy je zase ona na lodi. Jenom tam prostě je přítomna a jsme spolu zadobře, a když se probudím, není tu a nejsme spolu. A...“

Amos sraštil obočí, nakrčil nos, takže se mu zvedla ústa a jeho obličej se jaksi skrčil a působil zamyšleně.

„Chtěl bys to s ní dát zas dohromady?“

„Ne, vlastně ani ne.“

„Seš nadřzenej?“

„Ne, ty sny nejsou o sexu.“

„Pak teda jsi v tom sám. Moc tomu nerozumím.“

„Začalo to tam.“ Alex měl na mysli druhou stranu prstenců, když se zdržoval na oběžné dráze Nové Země. „Nějak na ni přišla řeč v hovoru, a od té doby... Zklamal jsem ji.“

„Nojo.“

„Strávila léta čekáním na mě, a já zkrátka nebyl ten chlap, kterým jsem chtěl být.“

„Jasně že ne. Chceš kafe?“

„To tedy chci,“ odvětil Alex.

Amos mu nalil šálek. Nepřidal do něj cukr, ale dobře věděl, že má nechat třetinu šálku volnou na dolití smetanou. Jedna z těch důvěrností mezi posádkou.

„Nelíbí se mi, jak jsem ji opustil,“ řekl Alex. Bylo to prosté konstatování, žádné nové odhalení, ale mělo váhu zpovědi.

„Jasně že ne,“ souhlasil Amos.

„Něco ve mně mi říká, že teď mám příležitost.“

„Teď?“

„Když je *Rosi* na takovou dobu v suchém doku. Mohl bych si zaletět na Mars a setkat se s ní. Omluvit se.“

„A zase ji nechat bejt, aby ses stihl vrátit, než bude loď schopná provozu?“

Alex sklopil pohled do šálku. „Dal bych věci kapku víc do pořádku.“

Amos mocně pokrčil rameny. „Tak běž.“

Hlavou mu kroužila záplava námitek. Jejich čtveřice se nerozdělila od chvíle, kdy se stali posádkou, a jemu připadalo, jako by to mělo přinést smůlu. Jeho samého by mohli opraváři z Tychona potřebovat, nebo by mohli na lodi provést nějakou změnu, o níž by nevěděl, dokud by jednou nedošlo ke kritické situaci. Nebo ještě hůř, odejít by mohlo znamenat už nikdy se nevrátit. Pokud mu vesmír v posledních letech něco předvedl, pak to byla skutečnost, že nikdy není nic jisté.

Zachránilo ho cinknutí terminálu. Amos vylovil přístroj z kapsy, koukl na něj, klepl na displej a zachmuřil se. „Teď budu potřebovat chvilku soukromí.“

„Ovšem,“ řekl Alex. „Žádný problém.“

Mimo byt se chodby stanice Tycho táhly v dlouhých mírných zatáčkách. Stanice patřila ke korunním klenotům Spolku vnějších planet. Ceres byla větší a Medina ovládala podivnou nulovou zónu mezi prstenci, ale Tycho byla tím, čím se SVP pyšnil od samého začátku. Široké rozmáchlé linie, spíš jako na plachetnici než na skutečném vesmírném plavidle, nebyly funkční. Krása stanice znamenala pýchu. Tady sídlí mozky, které roztočily stanice Eros a Ceres; zde jsou loděnice, jež postavily největší loď v dějinách lidstva. Najdete tu muže a ženy, jejichž předkové před několika málo generacemi měli dost odvahy a schopností, aby se odvážili do propasti za Marsem a dokázali ji osídlit.

Alex se ubíral po dlouhé promenádě. Lidé, které míjel, pocházeli z Pásu, měli delší těla, než odpovídalo pozemským standardům, a větší hlavy. Alex vyrostl v poměrně nízké gravitaci Marsu, ale ani on neměl postavu lidí, kteří strávili dětství v nulové gravitaci.

Prázdná místa v širokých chodbách vyplňovaly rostliny, jejich úponky šplhaly proti rotační gravitaci, jako by to dělaly normálně na Zemi. Děti pobíhaly chodbami, nejspíš byly za školou, právě tak, jako za ni chodil kdysi on v Londres Nova. Popíjel kávu a snažil se pěstovat si pocit klidu, jako by právě letěl. Stanice Tycho byla přesně tak umělá jako *Rosi*. Vakuum mimo její stěny přesně tak neúprosné. Ale klid se ne a ne dostavit. Tycho nebyla jeho loď, nebyla jeho domovem. Lidé, kteří procházeli kolem něj, když mířil do společných prostor a vyhlížel skrz masivní, vrstevnatá okna z průhledného keramického materiálu na třípytívé divadlo loděnic, nepatřili do jeho rodiny. Pořád si představoval, co by na tohle řekla Tali. Jestli by mohla přijít na takové místo a spatřit v něm krásu, kterou on nedokázal vidět v životě na Marsu, jaký si naproti tomu přála ona.

Když dopil kávu do dna, obrátil se nazpátek. Loudal se spolu se záplavou chodců, ustupoval z cesty elektrickým vozíkům a vyměňoval si s ostatními drobné zdvořilosti v mnohojazyčném nářečí Pásu, neskutěčné lingvistické katastrofě. Neuvažoval o tom, kam míří, dokud tam nedošel.

Rosi, napůl rozebraná, se vznášela ve vakuu. Se staženou kůží vnějšího pláště a lesknoucím se vnitřním trupem pod pracovním osvětlením se zdála malá. Šrámy z jejich mnoha dobrodružství většinou nesl vnější trup. Ty byly nyní pryč, zůstala jen hlubší zranění. Ta odtud nemohl vidět, ale věděl, kde jsou. Strávil na *Rosinantě* stejnou dobu jako na kterékoli jiné lodi ve své profesi, a miloval ji víc než kteroukoli z nich. Do konce víc než svou první.

„Vrátím se,“ slíbil lodi, a jakoby v odpověď v té chvíli zazářil svářecí aparát u kuzele pohonu, na okamžik jasnější než nezastíněné slunce na marťanské obloze.

Byt, který sdíleli Naomi a Holden, se nacházel hned vedle toho, kde spali Alex s Amosem, jeho dveře měly povrch ze stejného prostého umělého dřeva a číslo, vsazené do stěny, stejně jasnou barvu. Alex vešel a vstoupil rovnou do probíhajícího rozhovoru.

„– když myslíš, že je to potřeba,“ ozývala se Naomi odněkud z obývacího pokoje. „Ale já myslím, že máš dost silné důkazy pro to, žeš vyčistil i poslední zbytky. Chci říct, Miller se nevrátil, ne?“

„Ne,“ odpověděl Holden a pokývl Alexovi na pozdrav. „Ovšem jen z té představy, že jsme měli ten hnus v lodi takovou dobu a neměli jsme o tom tušení, mi naskakuje husí kůže. Tobě snad ne?“

Alex nastavil svůj prázdný šálek, Holden ho vzal a automaticky naplnil. Bez cukru, dost místa na smetanu.

„To tedy ano.“ Naomi se objevila v kuchyni. „Jen ne tolik, abych kvůli tomu vyměňovala celou přepážku. Náhrady nejsou nikdy tak pevné jako originální díly, to přece víš.“

Alex se s Naomi Nagatou potkal na *Canterbury*. Pořád si ji pamatoval jako našťavanou vyzáblou dívku, kterou kapitán McDowell představil posádce jako nového mladšího technika. Téměř rok se schovávala za vlasy. Teď už měla v černé hřívě pár bílých nitěk. Změnila držení těla, chodila vzpřímeněji, jako by se ve vlastní kůži cítila víc doma. Byla sebevědomější a silnější, než by si kdy pomyslel. A Holden, ten nafouka-

ný, sebestředný první důstojník, který přešel na civilní práci a své propuštění z armády bez poct nesl jako vyznamenání, se stal tímhle mužem, který mu podává smetanu a bezstarostně připouští nesmyslnost svých strachů. Čas je všechny změnil, usoudil Alex. Jen u sebe si nebyl jist, jak ho léta ovlivnila. Nejspíš proto, že se vidím moc zblízka, řekl si.

Jenom Amos je výjimka. Amose nic nezmění.

„Co myslíš ty, Alexi?“

Zazubil se a dal si záležet na svém táhlém přízvuku Mariner Valley. „No, počítám, že když nás to nezabilo, dokud to tam bylo, tak nás to asi nezabije, ani když už to tam není.“

„Bezva,“ povzdechl si Holden.

„Ušetříme peníze,“ pravila Naomi, „to se vždycky hodí.“

„Já vím,“ přitakal Holden. „Ale stejně se budu cítit nepříjemně.“

„Kde je Amos?“ zeptala se Naomi. „Ještě pořád nahání ženské?“

„Ne,“ odpověděl Alex. „Vrhl se na místní bordely tak usilovně, že za pár dní rozházel veškerou hotovost. Potom už jsme jen tak zabíjeli čas.“

„Musíme přijít na něco, co ho zaměstná, dokud budeme na Tychonu,“ řekl Holden. „Kčertu, musíme najít něco, co zaměstná nás všechny!“

„Můžeme si najít na stanici nějakou práci,“ navrhla Naomi. „Zatím nevím, na co najímají zrovna teď.“

„Dostali jsme z několika míst nabídky na placené vyprávění o Nové Zemi,“ poznamenal Holden.

„Stejně jako kdokoli, kdo se vrátil prstenci zpátky.“ Naomi do hlasu pronikl smích. „A spojení mezi námi a jimi pořád funguje.“

„Chceš říct, že bychom to neměli dělat?“ Holden to pronesl poněkud ublíženým tónem.

„Chci říct, že existuje hodně činností, za které si nechám zaplatit raději než za vykládání o sobě.“

Holden maličko splaskl. „Dobrá poznámka. Jenomže jsme tady uvízli na hodně dlouho. Budeme muset něco dělat.“

Alex se zhluboka nadechl. Teď to přišlo. Tohle byla ta pravá chvíle. Jeho odhodlání zakolísalo. Nalil si do kávy smetanu, černá barva se rozmělnila v jemnou světlou hněd. Chuchvalec v jeho hrdle se zdál velký jako vejce.

„Takže,“ řekl. „Já... Uvažoval jsem –“

Dveře bytu se otevřely a vešel Amos. „Hele, kapitáne. Budu potřebovat dovolenou.“

Naomi naklonila hlavu, svrátila obočí, ale promluvil Holden.

„Dovolenou?“

„Jo, musím si na chvílku zaskočit na Zemi.“

Naomi seděla na židličce u snídaňového baru. „O co jde?“

„Nevím,“ odpověděl Amos. „Možná o nic, ale tak nějak to musím omrknout. Ujistit se. Však víš.“

„Stalo se něco zlého?“ zeptal se Holden. „Protože jestli to je ten případ, můžeme počkat, až nám opraví *Rosi*, a pak se tam vypravit společně. Už dlouho se snažím vymyslet, jak dostat Naomi na Zemi, aby ji poznala moje rodina.“

Podráždění, které přelétlo Naomi přes tvář, bylo tak letmé, že ho Alex téměř nezaznamenal. Takové okamžiky ho znervózňovaly. To, jak Holden někdy na Naomi zatlačil, až ji vychýlil z rovnováhy, a ani o tom nevěděl. Ale ona se vzpamatovala dřív, než Amos promluvil.

„Možná budeš muset vymyšlet dál, kapitáne. Ta moje záležitost kapku spěchá. Dáma, se kterou jsem se stýkal, umřela. Já se chci akorát ujistit, že u toho bylo všechno v cajku.“

„Ach, to je mi moc líto,“ vyhrkla Naomi v téže chvíli, kdy Holden řekl: „Chceš se postarat o pozůstalost?“

„Jasně, něco na ten způsob,“ přisvědčil Amos. „Každopádně už jsem si zamluvil transport na Cereru a pak dolů do studny, jen potřebuju vybrat část svého podílu v hotovosti, abych tam měl nějaký prachy.“

V místnosti se na okamžik rozhostilo ticho. Potom Naomi řekla: „Takže se vrátíš.“

„Mám to v plánu,“ kývl Amos. Alex si uvědomil, že ta odpověď byla poctivější než ‚ano‘. Amos měl v úmyslu vrátit se, ale na světě se dějí různé věci. Po celou dobu, kterou spolu trávili na *Canterbury* nebo *Rosi*, Alex nikdy neslyšel Amose hovořit o jeho životě doma na Zemi, leda v té nejobecnější rovině. Rád by věděl, jestli jeho minulost prostě nestála za zmínku, nebo bylo příliš bolestné o ní mluvit. U Amose také mohlo jít o obojí současně.

„Ovšem,“ řekl Holden. „Jen mi pověz, kolik budeš potřebovat.“

Vyjednávání proběhlo rychle, převod provedli ze svých ručních terminálů. Amos se zazubil a plácl Alexe po rameni.

„Fajn. A máš byt pro sebe.“

„Kdy odlétáš?“ zeptal se Alex.

„Asi za hodku. Měl bych se už postavit do fronty.“

„Dobrá,“ pravil Alex. „Tak se opatruj, parťáku.“

„To si piš,“ na to Amos, a byl ten tam.

Zbýlí tři členové posádky stáli tiše v kuchyni, Holden vypadal otrěseně, Naomi pobaveně. Alex se cítil tak napůl mezi nimi.

„No, to bylo divné,“ prohlásil Holden. „Myslíš, že to zvládne?“

„Je to přece Amos,“ odpověděla Naomi. „Větší starosti bych si dělala o toho, za kým se tam chce zastavit.“

„Dobrý postřeh.“ Holden se vyhoupl na pult, usadil se na něj a podíval se na Alexe. „Tedy... povídals, že jsi o něčem uvažoval?“

Alex kývl. *Uvažoval jsem, jak zlé je rozbít rodinu, o rodině, kterou jsem kdysi rozbil, a o tom, že potřebuju znovu vidět svou bývalou ženu a najít něco jako pravdu o tom, kým jsme jeden pro druhého byli, a o věcech, které jsme udělali.* Teď mu to ovšem připadalo nedůležité.

„No, když jsem si uvědomil, že budeme mít loď hezky dlouho v doku, napadlo mě, že bych si udělal výlet na Mars. Podívat se na stará místa.“

„Dobře,“ řekl Holden. „Ale vrátíš se, než skončí opravy, ano?“

Alex se usmál. „Mám to v plánu.“

Kapitola třetí: Naomi

Stůl na golgo byl připraven na otevírací vrhy, první a druhá meta byly dosud nedotčeny a pole ještě prázdné. Bušící basový rytmus z hlavní místnosti Blauwe Blome zde byl patrný jen díky vibračním stolu a hukotu, který nebyl tak hlasitý, aby se při něm nedalo rozmlouvat. Naomi potězkala v ruce ocelovou kouli, soustředěna na jemnou hru hmotnosti a tíhy, jež se pokaždé lišila podle gravitace. Naproti ní čekala Malikah se svým týmem z opravářské posádky. Jeden z jeho členů pil Modrou potvoru, ostře azurová tekutina mu barvila ústa jako rtěnka. Už to byly tři – nebo čtyři? – roky, co naposled hrála golgo, a tihle lidé to hrávali každý čtvrtek. Naomi zvedla kouli, vzdychla a roztočila ji. Vmžiku proti ní vyskočily koule protivníka, vyrovnávaly její rotaci a snažily se přebrat její hod.

Takhle se obvykle hraje proti začátečníkům. Naomi sice vyšla ze cviku, ale začátečník nebyla. Stůl vše zaznamenal, ukončil vrhy a ukázal Naominu značku daleko za polovinou pole. Její tým provolal slávu, soupeřův zasténal. Všichni se usmívali. Šlo o přátelské utkání. Všechna taková nejsou.

„Další! Další!“ křičel jeden z Naominých nových spoluhráčů a mával širokou bledou rukou. Jmenoval se Pere nebo Paar. Tak nějak. Znovu zvedla ocelovou kouli a hodila mu ji. Zazubil se na ni, očima jí přelétl po těle shora dolů a zase zpátky. Chudák. Naomi ustoupila a Malikah si stoupla vedle ní.

„Pořád to máš v ruce,“ poznamenala. Měla nádherný hlas, přízvuk ze stanice Ceres změkčovaly drsnější tóny hlubokého Pásu.

„Hodně jsem hrála, když tady jsem pobývala naposled,“ řekla Naomi. „Co se v mládí naučíš...“

„Nezapomeneš, ani kdybys chtěla,“ zasmála se Malikah a Naomi se smála s ní.

Malikah bydlela v pokojích tři patra pod klubem a o třicet stupňů po směru otáčení dál. Když tam Naomi byla naposled, pokrývaly stěny hedvábné tapety s hnědými a zlatými vzory a vzduch voněl po tyčinkách z umělého santalového dřeva; vůně, která neucpává vzduchový recyklační systém. Naomi tam strávila dvě noci ve spacím pytlí a usínala

za zvuků harfy a šeptajících hlasů Maliky a Sam. Jenže Sam teď byla mrtvá a Naomi žila pro změnu s Jimem, a lidstvo zdědilo tisíc sluncí, vzdálených pouhé dva roky letu. Když sem přišla a smála se s Malikou a skupinou opravářů, nebyla si Naomi jistá, zda ji víc ohromuje, jak moc – nebo jak málo se všechno změnilo.

Malikah se dotkla jejího ramene, svráстила obočí. „*Bist ajá?*“

„Jen přemýšlela.“ Naomi se rytmu slangu Pásu přizpůsobila jen příbližně. Golgo nebylo to jediné, v čem vyšla ze cviku.

Malikah stáhla koutky úst dolů, i když hráči u stolu propukli v jásot i výkřiky zklamání. Na okamžik tu s nimi byla Sam. Ne ta skutečná žena s rusými vlasy a ústy plnými veselých vulgarit, co měla ve zvyku používat dětské výrazy – *bée*, *jejda* – k popisu věcí, jako byl třeba trup lodi rozbitý meteority. Jen prostor, kde stávala, a dvě ženy sdílející vědomí, že tady někdo chybí.

Paar či Pere předal kouli dalšímu hráči – byl to Sakai, nový hlavní technik – a tým protihráčů ho posměšně plácal po zádech. Naomi se přesunula blíž, aby zjistila škody. Pohybovat se mezi lidmi z Pásu – pouze z Pásu – jí přišlo podivně uklidňující. Milovala svou posádku, ale to byli dva Pozemšťané a Marťan. O některých věcech se s nimi nemohla bavit.

Jimův příchod zaznamenala, aniž by se ohlédla. Hráči z protější strany stolu se do jednoho podívali za její záda. Oči se jim rozšířily, proběhl mezi nimi závan vzrušení. Nikdo to nevyslovil, ale klidně to mohli říct všichni – *Hele! Koukněte! To je James Holden!*

Snadno zapomínala, že Jim je tím, kým je. Odstartoval dvě války a sehrál významnou roli při ukončení obou z nich. Vešel první lidské lodi, která proletěla prstencem, nebo přinejmenším první, jejíž posádka přežila. Navštívil základnu mimozemšťanů uprostřed pomalé zóny a vrátil se zpátky. Přežil hrůzy na stanici Eros i zánik lodi *Agatha King*. Byl na Nové Zemi, v první lidské kolonii na nelidské planetě, a nastolil tam podivný, neohrabaný mír. Uvádělo ji do rozpaků, když viděla, jak lidé na Holdena reagují: to je ten ze zpráv, ten z obrazovky. Věděla, že Jim vůbec není takový jako ten slavný James Holden, ale nemělo smysl to vysvětlovat. Některé věci zůstanou tajemstvím, i když je vyslovíte.

„Nazdar, láska.“ Jim ji vzal kolem ramen. V druhé ruce měl grepové martini.

„To je pro mě?“ zeptala se a vzala si koktejl.

„Doufám. Já bych to nepil ani zadarmo.“

„*Hoy, coyo!*“ zavolal Paar či Pere a zvedl ocelovou kouli. „Chceš si hodit?“

Kolem stolu zazněl veselý smích. Zčásti v něm zaznívalo potěšení – *James Holden s námi hraje golgo!* – a zčásti krutost – *Koukněte, jak se celebrita ztrapní!* Ani jedno z toho nemělo pranic společného se skutečným člověkem. Napadlo ji, jestli on sám vůbec tuší, jak silně dokáže změnit náladu v místnosti, do níž vkročí. Hádala by, že nejspíš ne.

„Ne,“ odmítl Jim s širokým úsměvem. „Jsem mizerný hráč. Ani bych nevěděl, jak začít.“

Naomi se nahnula k Malice. „Měla bych jít. Moc ti děkuju, žeš mě sem vytáhla.“ Znamenalo to: *Jsem ti vděčná, žeš mi umožnila být zase mezi lidmi z Pásu, kam patřím.*

„Tady jsi vždycky vítaná, *coya-mis*,“ řekla Malikah. Znamenalo to: *Za Saminu smrt nemůžeš, a i kdyby, stejně ti odpouštím.*

Naomi se do Jima zavěsila a nechala se odvést ven, do hlavní místnosti. Hudba zesílila, jakmile prošli dveřmi, světla a zvuk se spojily v útoku na smysly. Na tanečním parketu se lidé pohybovali v párech nebo ve skupinách. Dávno předtím, než poznala Jima, byly doby, kdy jí připadalo lákavé hodně, hodně se opít a vrhnout se doprostřed těl namačkaných na sebe. Vzpomínala na tu dobu s láskou, ale nijak netoužila znovu prožít mládí. Stoupla si k baru a dopila martini. Na rozhovor tu bylo příliš hlučno, a tak se bavila pozorováním lidí, kteří si všimli Jima, a jejich váhání – je to on, není to on... Jim se tvářil přívětivě a znudně. Myšlenka, že je středem pozornosti, mu byla cizí. To na něm milovala.

Když měla sklenku prázdnou, vzala ho za ruku a protlačili se ven, do veřejné chodby před klubem. Muži a ženy, kteří čekali, až budou moci vstoupit – téměř do jednoho byli původem z Pásu – se za nimi dívali. Na stanici Tycho byl večer, ale to tady mnoho neznamenalo. Život tu měli rozdělený na tři osmihodinové směny: zábava, práce, spánek. Podle toho, ve které směně jste pracovali, jste také měli příslušné známé. Jako by tu žila tři odlišná města na jednom místě. Svět, jenž se ze dvou třetin skládá z cizinců. Dala Jimovi ruku kolem pasu a přitáhla si ho, až cítila pohyb jeho stehna při chůzi.

„Musíme si promluvit,“ řekla.

Trochu ztuhl, ale udržel lehký tón: „Jako muž a žena?“

„Hůř,“ odpověděla. „Jako první důstojník a kapitán.“

„Copak se děje?“

Nastoupili do výtahu, stiskla tlačítko jejich patra. Výtah cinkl, dveře se jemně zavřely. Naomi si srovnávala myšlenky. Ne že by nevěděla, co musí říct. Šlo o to, že jemu se to nebude líbit o nic víc než jí.

„Musíme se poohlédnout po dalších lidech do posádky.“

Znala Jimova mlčení dost na to, aby rozpoznala, jak zareagoval tentokrát. Zadívala se mu do bezvýrazného obličeje, do očí mrkajících jen nepatrně rychleji než normálně.

„Vážně?“ přeptal se. „Mně se zdá, že si vystačíme docela dobře.“

„Jistě. Vystačili jsme si. *Rosi* je válečná loď. Je chytrá. Hodně funkcí je na ní automatizovaných, má spoustu záložních systémů. Díky tomu jsme s ní mohli tak dlouho létat s posádkou o dvě třetiny menší, než je standardně potřeba.“

„Jistě. A jsme ta nejlepší posádka na nebi.“

„To není na škodu. Když vezmu v úvahu naše schopnosti a zkušenosti, tvoříme silnou čtyřku. Jenomže jde o křehkou rovnováhu.“

Výtah se pohnul, spojené síly rotace stanice a zrychlení kabiny vyvolávaly pocit nejistoty v prostoru. Naomi si byla jistá, že za to může výhradně ten pohyb.

„Nevím, co myslíš výrazem ‚křehká‘.“

„Létáme s *Rosinantou* od chvíle, kdy jsme ji zachránili z *Donnageru*. Nikdy jsme osazenstvo neobměňovali. Nedocházelo k žádné fluktuaci. Jmenuj nějakou jinou loď, kde to mají také tak. Na *Canterbury* jsme na některých štrekách měli obnovenou čtvrtinu posádky lidí, co spolu předtím nikdy neletěli. A...“

Dveře se otevřely. Oba vystoupili, nechali vejít jinou dvojici. Naomi zaslechla, jak si ti dva šeptají, než se dveře zavřely. Jim byl cestou k jejich bytu potichu. Když konečně promluvil, měl zamyšlený hlas.

„Myslíš, že se někdo z nich nevrátí? Amos? Alex?“

„Myslím, že se může stát leccos. Letíš třeba s vysokým přetížením, a někdo dostane mrtvici. Šfáva pomáhá, ale nedává ti žádnou záruku. Taky na nás občas stříleli. Nebo nám vyřadili motory na degradující oběžné dráze. Pamatuješ si na to, ne?“

„Jistě, ale –“

„Pokud někoho ztratíme, nebudeme mít už ani třetinu standardní posádky, ale jen čtvrtinu. Přidej k tomu ztrátu záložní kvalifikace.“

Holden se zastavil s rukou na dveřích jejich bytu.

„Počkej, počkej. Když někoho ztratíme?“

„Ano.“

Oči měl doširoka otevřené a otřesené. V koutcích se mu objevily malické vrásky bolesti. Natáhla ruku, aby mu je smazala, ale nezmizely.

„To se mě pokoušíš připravit na to, že jeden z mých lidí umře?“

„Historicky vzato je to u lidí stoprocentní pravděpodobnost.“

Jim začal něco říkat, zajíkl se, otevřel dveře bytu a vešel. Následovala

jej a zavřela za nimi. Přála si téhle debaty nechat, ale kdyby to teď udělala, nebyla si jistá, kdy by se k ní ještě znovu dostali.

„Kdybychom měli tradiční posádku, měli bychom na každou pozici dva lidi. Pokud je někdo zabit nebo vyrazen, ihned na jeho místo nastoupí jiný.“

„Nehodlám přibrat do lodi další čtyři lidi, a už vůbec ne osm,“ prohlásil Jim a zamířil do ložnice. Chtěl utéct od rozhovoru, ale nakonec to nevydrží. Vyčkávala, až ho ticho a rozrušení a obava, že ji rozzlobil, přitáhnou zpátky. Trvalo to asi patnáct vteřin. „Nefungujeme jako obyčejná posádka, protože obyčejná posádka nejsme. Získali jsme *Rosi*, když na nás stříleli všichni, celá soustava. Neviditelné lodi nám rozmetaly bitevní loď pod nohama. Připravili nás o *Canterbury*, pak jsme ztratili Sheda. Když člověk projde něčím takovým, nemůže zůstat úplně normální.“

„Co přesně tím myslíš?“

„Na naší lodi nejsme jen posádka. Neprovozujeme ji jako posádka, ale jako rodina.“

„Přesně tak,“ přisvědčila. „A v tom je ta potíž.“

Hleděli na sebe z opačných stran pokoje. Jim pohnul čelistmi, jako by se mu námitky a argumenty hromadily na jazyku a otálely tam. Věděl, že má Naomi pravdu, ale přál si, aby se mýlila. Poznala, kdy pochopil, že se z toho nevykrotí.

„Fajn,“ řekl. „Až se ostatní vrátí, promluvíme si o tom. Zkusíme nějaké pohovory. Vezmeme s sebou na jednu nebo dvě cesty pár lidí. Když mezi nás zapadnou, můžeme si je nechat natrvalo.“

„To zní dobře,“ pravila.

„Ale změnil to rovnováhu na lodi,“ namítl Holden.

„Všechno se mění,“ konstatovala a objala ho.

Objednali si jídlo z indické fusion restaurace; kari, geneticky modifikovanou rýži a upravený houbový protein, téměř nerozlišitelný od hovězího. Holden se po zbytek večera pokoušel chovat vesele a skrývat před ní neklid. Ani v nejmenším se mu to nedařilo, ale oceňovala jeho snahu.

Po večeri sledovali zábavní kanály, dokud nenastal čas, obvyklý v pohodlném rytmu jejich dní, kdy vypnula televizi a přitáhla si ho do postele. Sex s Holdenem začal jako cosi nesmírně vzrušujícího před lety, kdy si poprvé uvědomili, jaká je to pitomost, když spolu spí kapitán a první důstojník. Teď byl jejich milostný život bohatší, klidnější a hravější. A uklidňující.

Potom ležela na rozlehlém gelovém lůžku, přikrývky zamotané v nohou postele, a její mysl bloudila. Myslela na *Rosi* a Sam, na knížku básní, kterou

četla jako dívka, na hudební skupinu, do které ji nalákal jeden ze starších techniků na *Canterbury*. Její vzpomínky začaly přecházet do neskutečné, zmatené krajiny snů, když ji Jimův hlas vrátil téměř k plné bdělosti.

„Nelíbí se mi, když tu nejsou.“

„Hmm?“

„Alex s Amosem. Nelíbí se mi, že jsou pryč. Když budou mít nějaké potíže, tak my jsme tady. Ani nemůžu nastartovat *Rosi* a letět pro ně.“

„Oni to zvládnou,“ řekla.

„Já vím. Tak nějak to tuším.“ Opřel se o loket. „Vážně ti to nedělá těžkou hlavu?“

„Možná trochu.“

„Totiž, já vím, že jsou dospělí, ale co když se jim něco stane? Jestli se nevrátí...“

„To by bylo zlé,“ přisvědčila Naomi. „My čtyři na sebe vzájemně spo-
léháme už několik let.“

„Jo,“ hlesl Jim. O chvílku později dodal: „Víš vůbec, co je to za paní, kvůli které se Amos vydal na Zemi?“

„Ne. Nevím.“

„Myslíš, že to byla jeho milá?“

„Nevím,“ opakovala Naomi. „Připadalo mi, že jde spíš o náhradní matku.“

„Hm. Snad. Nevím, proč mě napadlo, že jde o milenku.“ Jeho hlas už pomalu rozmazával spánek. „Hele, můžu ti položit nevhodnou otázku?“

„Pokud mi bude sloužit paměť...“

„Proč jste se vy dva s Amosem nedali dohromady? Myslím tehdy na *Canterbury*.“

Naomi se rozesmála, překulila se a položila mu paži na hrud'. I po té době, po kterou spolu létali, měla ráda vůni jeho kůže. „To myslíš vážně? Všiml sis někdy jeho sexuálních preferencí?“

„Nemyslím, že bychom si to s Amosem někdy měli rozdat.“

„O to bys nestál,“ řekla Naomi.

„Hm. Tak jo. Jen jsem o tom tak uvažoval, víš? Jak za tebou na *Cant* pořád chodil. A nikdy se nezmínil, že by chtěl z *Rosi* odejít.“

„Nezůstává na *Rosi* kvůli mně,“ prohlásila. „Zůstává kvůli tobě.“

„Cože?“

„Používá tě jako externí, sekundární svědomí.“

„Ne, to ne.“

„Přesně tak to je. Najdi někoho, kdo má smysl pro morálku, a následuj ho,“ pokračovala Naomi. „Je to jeho metoda, jak nebýt netvorem.“

„Proč by se měl snažit nebyť netvorem?“ Slova, setřelá spánkem, se podobala přikrývce.

„Protože on je netvor,“ odpověděla Naomi a její vědomí se s bliknutím překotilo přes okraj. *Proto spolu tak dobře vycházíme.*

Zpráva dorazila dočista bez varování dva dny nato. Naomi na sobě měla skafandr pro pobyt mimo loď a spolu s hlavním inženýrem Sakaiem kontrolovala provedenou práci. Právě jí vysvětloval, proč mají před sebou odlišnou keramickou slitinu na spojení vnitřního a vnějšího trupu, když jí vyskočila na displeji přilby došlá zpráva s vysokou prioritou. Zmocnil se jí nával strachu, následek onoho rozhovoru s Holdenem. Něco se stalo Alexovi. Nebo Amosovi.

„Vydržte,“ řekla a Sakai odpověděl zdviženou pěstí.

Spustila přehrávání. Objevila se plochá obrazovka s rozpůleným kruhem SVP, a když zmizela, byl tam Marco. Za ta léta jeho obličej o kousek ztloustl, linie čelisti změkla. Jeho pleť měla stejně sytou barvu a zdála se právě tak pevná, jak si pamatovala, a ruce, složené během nahrávání na stole, právě tak jemné. Usmál se s typickou směsicí lítosti a pobavení, jež na ni působila jako pád v čase nazpátek.

Zpráva se zastavila, přestávku nařídil lékařský systém skafandru. Varování kvůli zrychlenému tepu a zvýšení krevního tlaku. Bradou mu přikázala pokračovat, a známý hlas jí měkce vnikl do uší, nejprve zadržával, pak se vstup stabilizoval.

„Omlouvám se. Víím, že o mně nechceš slyšet. Jestli to pomůže, zdůrazňuju, že jsem to dosud nikdy neudělal. Ani teď to pro mě není snadné.“

Vypni to, pomyslela si. Zastav přehrávání. Vymaž tu zprávu. Stejně to budou samé lži. Lži, nebo jen ty části pravdy, které mu vyhovují. Marco odvrátil pohled od kamery, jako by si přečetl její myšlenky, jako by věděl předem, co jí napadne.

„Naomi, nesouhlasil jsem s tvým rozhodnutím odejít, ale vždy jsem ho respektoval. Nesnažil jsem se s tebou spojit, ani když ses ukázala ve zprávách a každý mohl vědět, kde jsi. A neobracím se na tebe kvůli sobě.“

Slova zněla rázně, vřele i opatrně: bezchybná gramatika člověka, který hovoří druhým jazykem tak dokonale, až je to nepřirozené. Ani stopa po dialektu lidí z Pásu. To byla další věc, která se u něj za ta léta změnila.

„Cyn a Karal tě pozdravují, a nikdo další neví, že ti volám. A proč. Jsou právě na stanici Ceres, ale nemohou tam zůstat dlouho. Potřebuju, aby ses tam setkala s jejich skupinou a... Ne, omlouvám se. Takhle to není správné. Neměl jsem to tak říkat. Jde prostě o to, že jsem v koncích. Jde o Filipa. Dostal se do potíží.“

Kapitola čtvrtá: Amos

Bolelo ho v krku.

Amos polkl, pokusil se toho chuchvalce zbavit pomocí plných úst slin, ale dosáhl tím jenom nové dusivé bolesti, jako by polykal písek. Před třemi měsíci dostal na ošetřovně na *Rosi* injekce všech možných vakcín a antibakteriální profylaxi, přesně podle rozpisu. Nenapadlo ho, že by mohl onemocnět. Ale přišlo to, měl vzadu v hrdle místo, kde jako by mu uvízl golfový míček, který nedokázal spolknout.

Všude kolem něj na kosmodromu stanice Ceres se jako mravenci ve svém mraveništi hemžili místní obyvatelé a cestovatelé, jejich hlasy se slévaly do nesrozumitelného hukotu, který byl stejně dobrý jako ticho. Amose pobavilo, že tomuto přirovnání by nikdo na Cereře doopravdy neporozuměl. On sám už mravence neviděl nějakých dvacet let, ale dětské vzpomínky, jak je pozoroval, když dokázali přemoct švába, nebo když dočista obrali mrtvolku potkana, byly stále živé a ostré. Podobně jako potkani a švábi se i mravenci naučili žít se svými lidskými sousedy bez větších problémů. Když zeměkouli pokryl beton lidských měst a polovina zvířat ze Země se octla na seznamu ohrožených druhů, s mravenci si nikdo starosti nedělal. Dařilo se jim dobře, děkujeme pěkně, a rozsypané zbytky z fastfoodů byly právě tak hojné a chutné jako kdysi mrtvá lesní zvířata.

Prizpůsob se, jinak zahyneš.

Pokud by se dalo říct, že má Amos nějakou filozofii, byla by to tahle. Beton nahrazuje lesy. Připleť se mu do cesty, a zabetonuje tě. Jestli dokážeš přežít v jeho prasklinách, můžeš prospívat všude. Vždycky se najdou praskliny.

Mraveniště Cerery kolem něj kypělo životem. Lidé z vrcholku potravního řetězce si kupovali občerstvení u stánků, lístky na raketoplány nebo vesmírné lodi na dlouhé lety, které ze stanice odlétaly. Byli tu i lidé z prasklin. Sotva desetiletá dívka s dlouhými špinavými vlasy v o dvě čísla větší růžové kombinéze hodnotila cestující, aniž by na ně příliš okatě zírala. Čekala na někoho, kdo odloží zavazadlo nebo ruční terminál na dost dlouhou dobu, aby po nich mohla chňapnout. Zahlédla Amose a vystřelila k údržbářským dvířkům, umístěným nízko ve stěně.

Žít v prasklinách, ale přežít. Přizpůsobit se, nezahynout.

Znovu polkl a bolestně se zašklebil, jak ho to bodlo. Ruční terminál mu zapípal, pohlédl na tabuli odletů, která vévodila veřejné části haly. Jasně žlutá písmena na černém pozadí, font, u něž převažuje potřeba čitelnosti nad estetikou. Jeho dlouhý let na Měsíc měl potvrzeno odletové okno za tři hodiny. Poklepal na displej, aby dal automatizovanému systému vědět, že bude na palubě, a šel si najít nějakou zábavu, aby zabil tři hodiny.

U brány byl bar. Takže to bylo snadné.

Neměl v úmyslu opít se a zmeškat let, proto se uchýlil k pivu, pil pomalu a metodicky, a kdykoli se blížil ke dnu sklenice, mávl na barmana, takže ho po dopití už čekala další. Chtěl se jen uvolnit a trochu si zatemnit mysl, a věděl přesně, jak toho v co nejkratším čase dosáhnout.

Bar nenabízel mnoho zábavy a rozptýlení, tudíž se mohl soustředit na sklenici, barmana a další drink. Knedlík v krku rostl s každým dalším polknutím. Ignoroval ho. Ostatní hosté se chovali tiše, sledovali své terminály nebo si v malých skupinkách při pití tiše povídali. Každý z nich byl na cestě jinam. Toto místo nepředstavovalo cíl; bylo něčím, do čeho cestou narazíte, náhodným a zapomenutelným.

Lydia byla mrtvá.

Dvacet let na ni myslel. Její tvář, kterou měl vytetovanou nad srdcem, k tomu patřila. Připomínal mu ji každý pohled do zrcadla, když na sobě neměl košili. Ale krom toho každý den přinášel volby. Každá volba, kterou učinil, začala slabým hláskem v jeho hlavě, který se ho ptal, co by od něj Lydia chtěla. Když dostal zprávu od Ericha, uvědomil si, že s ní nemluvil a neviděl ji přes dvě desetiletí. To znamenalo, že byla o dvacet let starší, než když odjížděl. Kolik jí tedy bylo? Vybavoval si šedé pramínky v jejích vlasech, vrásky u očí a úst. Byla starší než on. Ale jemu bylo patnáct, a do kategorie ‚starší než on‘ spadala většina lidí.

A teď je mrtvá.

Možná že žena o dvacet let starší než ta, kterou si pamatoval, byla dost stará, aby zemřela přirozenou smrtí. Možná zemřela v nemocnici, nebo ve vlastní posteli, v teple a pohodlí, obklopena přáteli. Možná jí v nohou spala kočka. Amos doufal, že to tak nějak bylo. Protože jestli ne – pokud v její smrti hrálo roli cokoli jiného než přirozené příčiny –, zabije každého, kdo by se na tom byť vzdáleně podílel. Prozkoumal v mysli tu představu, obracel si ji tak i onak a čekal, jestli ho Lydia zarazí.

Dal si další dlouhý doušek piva, spálil si jím hrdlo. Opravdu doufal, že nebude nemocný.

Nejsi nemocný, řekl mu v mysli Lydiin hlas, jsi smutný. Truchlíš. Ten knedlík v krku. To prázdné místo za hrudní kostí. Ten pocit prázdnoty v žaludku, ať do něj nacpeš cokoli. To je žal.

„Uf,“ zahuhlal Amos nahlas.

„Potřebuješ něco, kámo?“ zeptal se barman s profesionálním nezájmem.

„Ještě jednu,“ ukázal Amos na zplou plnou sklenici.

Truchlení ti moc nejde, vysvětlil mu jiný hlas. Tentokrát Holden. Mluvil pravdu. Proto Amos kapitánovi důvěřoval. Když ten něco řekl, říkal to proto, že tomu věřil. Nikdo nemusel jeho slova rozebírat a hloubat, co jimi ve skutečnosti myslel. I když kapitán něco zvorál, vždycky jednal v dobré víře. Takových lidí Amos mnoho nepotkal.

Jediný skutečně silný cit, který Amos cítil, co pamatoval, byl hněv. Vždycky v něm byl a čekal na něj. Zpracovat svůj žal tímto způsobem pro něj bylo jednoduché a přímé. Tomu rozuměl. Muž sedící u baru o pár stoliček dál měl drsný, kostnatý vzhled starého opilce. Šetřil si jediné pivo už hodinu. Pokaždé když si Amos poručil další, šlehl po něm ten chlapík pohledem napůl závistivým, napůl podrážděným. Nepochybně prahl po jeho očividně bezedné zásobě peněz. Bylo by to tak snadné. Něco mu říct, hlasitě a urážlivě, dostat ho do postavení, kdy by ho přede všemi zahanbilo ustoupit. Ten mizerný chudák by cítil povinnost skočit mu na to, a Amos by si na něm mohl vylít svůj žal. Chvilka v lapáku by mohla znamenat slušné odreagování.

Ten chlap Lydii nezabil, řekl mu Holdenův hlas. *Ale někdo jiný možná ano*, pomyslel si Amos. *A já to musím zjistit.*

„Zaplatím, amigo,“ zavolal Amos na barmana. „Připočti mně další dvě pro tamtoho chlápka.“

Pobuda se zamračil, pátral po urážce, ale když žádnou nenašel, řekl: „Díky, brácho.“

„Rádo se stalo, *hermano*. Drž se.“

„*Sa sa*,“ odpověděl chlap, dopil a natáhl se pro další ze dvou piv, které mu Amos koupil. „Ty taky, *sabe dui?*“

Amos postrádal své lůžko na *Rosi*.

Přepravní loď pro dlouhé lety se jmenovala *Líný ptáček*, ale její ptačí vlastnosti začínaly a končily bílými písmeny vyvedenými na jejím boku. Zvenčí vypadala jako obří kontejner na odpadky s kuzelem pohonu na

jedné a mrňavou velitelskou palubou na druhé straně. Zevnitř připomínala vnitřek obřího kontejneru na odpadky, až na to, že byla rozdělena na dvanáct palub, každou pro padesát lidí.

Jediné dostupné soukromí představoval tenký závěs ve sprchách, a zdálo se, že lidé používají koupelny a záchody, pouze když jsou na blízku uniformovaní příslušníci posádky.

Aha, řekl si Amos, věžeňská pravidla.

Vybral si lůžko, pouhé protinárazové lehátko s malým prostorem pro zavazadla pod sebou a s malinkou obrazovkou na přepážce naproti, co nejdál od záchodů a kantýny. Snažil se držet mimo hlavní provoz. Prostor s ním sdílela na jedné straně rodina, na druhé jakási stará babka. Ta strávila let na malých bílých tabletkách, celý den civěla do stropu a v noci sebou házela a potila se v horečnatých snech. Amos se jí představil. Nabídla mu pilulky. Odmítl je. Tím veškeré jejich styky skončily.

Rodina na druhé straně byla mnohem přívětivější. Dva muži po třicítce a jejich asi sedmiletá dcera. Jeden z mužů byl stavební inženýr jménem Rico. Druhý, otec v domácnosti, se jmenoval Jianguo. Holčička byla Wendy. Když si Amos zabral lůžko, hleděli na něj podezíravě, ale usmál se, potřásl si s nimi rukama a koupil Wendy nanuk z automatu, a potom se nechoval nijak vlezle. Věděl, jací jsou muži, kteří se až příliš zajímají o malé děti, a věděl také, jak zařídit, aby si ho s nimi nespolehli.

Rico cestoval na Měsíc za prací – naskytl se tam volná místa v Bushových orbitálních loděnicích. „Hodně *coyos* míří studní dolů. Hromada nových míst, teď když si kdekdo chce urvat jeden prsteneček pro sebe. Nové kolonie, nové světy.“

„Ten proud vyschne, ta honba skončí,“ prorokoval Amos. Ležel na zádech na svém lehátku, na púl ucha poslouchal Ricovo žvanění, napúl sledoval zpravodajství na obrazovce se staženým zvukem.

Rico pokrčil rameny po způsobu Pásu a pokývl hlavou směrem ke své dceři, která spala na lehátku. „Pro ni, *sabe*? Později bude později. Prozatím si dám bokem pár *juanů*. Škola, výlet do prstenců, cokoli bude potřebovat.“

„Rozumím. Později je později.“

„Hele, uklízejí koupelny. Skočím do sprchy.“

„A co jako, chlape?“ zeptal se Amos. „Proč to tak řešíš?“

Rico naklonil hlavu a zatvářil se, jako by se Amos vyptával, proč je ve vesmíru vakuum. Popravdě, Amos odpověď znal, ale zajímalo ho, jestli to ví i Rico. „Gangy na dlouhých letech, *coyo*. Cena za levné lístky. Být chudý je otrava.“

„Posádka na ty hajzlíky dává bacha, ne? Když jde do tuhýho, pustí všem plyn a lumpy sváže. Žádný cavyky, ne?“

„Sprchy se nehlídají. Nemají tam kamery. Když nezaplatíš, až přijdou vybírat, tak tě tam dostanou. Radši tam chodit, když je kolem někdo z posádky.“

„No nekecej.“ Amos předstíral údiv. „Ty výběřčí jsem ještě neviděl.“

„Uvidíš, *hombre*. Dávej pozor na Jiana a Wendy, když budu pryč, jo?“

„Nespustím z nich oči, brácho.“

Rico měl pravdu. Když se po startu všechno zklidnilo, když utichlo počáteční vzrušení při hledání lehátek, kdy lidé zjišťovali, že nesnesou souseda, a hledali jiné, všichni se víceméně usadili. Lidé z Pásu na vlastní palubě. Ti z vnitřních planet se rozdělili na Pozemšťany a Martány. Amos byl na palubě Pásu, ale vypadalo to, že je tam jediný.

Nepochybně věžeňská pravidla.

Šestého dne sjela výtahem dolů skupinka bouchačů z paluby o patro výš a rozptýlila se po oddělení. Při padesáti cestujících jim chvilku zabralo, než všechny zpracovali. Amos dělal, že na svém lehátku spí, a sledoval je koutkem oka. Jednoduchá lumpárna. Bouchač přišel k cestujícímu, vysvětlil mu pravidla pojištění za letu a sebral kredit z laciného terminálu. Výhrůžky pouze naznačil. Všichni zaplatili. Bylo to primitivní vydírání, ale natolik prosté, že fungovalo.

Jeden z výběřčích, který vypadal sotva na čtrnáct, zamířil jejich směrem. Rico začal vytahovat terminál, ale Amos se na lůžku posadil a zarazil ho mávnutím. K nezletilému vyděrači prohodil: „Máme se tu fajn. Nikdo z tohohle koutu platit nebude.“

Lump na něj mlčky zíral. Amos se na něj usmál. Nijak netoužil po uspaní plynem a poutech, ale když to musí být, přežije to.

„Seš mrtvej,“ prohlásil kluk. Vložil do toho tolik mužnosti, kolik nabíral, a Amos jeho odhodlání oceňoval. Jenomže jeho se pokoušeli zstrašit mnohem děsivější chlapi než vyzábly pubescent. Přikývl, jako by jeho pohrůžku zvažoval.

„Jednou se mi stalo, že jsem uvízl v chodbičce u reaktoru, když vybuchla trubka s chladicí kapalinou,“ řekl.

„Cože?“ vyhrkl mládenec užasle. I Rico a Jianguo na Amose koukali, jako by mu přeskočilo. Amos se zavrtěl a závěsy jeho lůžka zavržaly.

„Chápej, to chladivo je radioaktivní jako hrom. Uteče na vzduch a hnedka se vypaří. Když se ti dostane na kůži, není to příjemný, ale to se dá přežít. Z větší části se to smeje. Ovšem nesmíš toho moc vdechnout. Pak máš v plicích radioaktivní částice a nemůžeš je ze sebe dostat. No, pak se pěkně rozložíš zevnitř.“

Kluk se ohlédl přes rameno, kde jeho kolega vyjednával s nějakým vykřikujícím magorem. Zbytek vyděračů měl ještě plné ruce práce.

„Takže,“ pokračoval Amos a naklonil se dopředu, „jsem musel vlízt do údržbářský přechodový komory, otevřít nouzovou zásuvku, vytáhnout dýchač a připnout si ho, a přitom nevdechnout nic z toho svinstva.“

„No a co? Seš pořád –“

„Z tohohle vyprávění plyne, že jsem se o sobě pár věcí dozvěděl.“

„Jo?“ Situace se vyvíjela natolik netypicky, že chlapce začalo skutečně zajímat, jak to dopadlo.

„Zjistil jsem, že dokážu zadržet dech na dvě minuty, i když se namáhám a jsem fakt ve stresu.“

„Tak –“

„Tak si polož otázku, kolik škody ti dokážu nadělat do dvou minut, než mě uzemní nějaký plyn. Protože já se vsadím, že celkem dost.“

Kluk neodpověděl. Rico a Jianguo viditelně tajili dech. Wendy na Amose upírala zrak a culila se.

„Máte nějaký problém?“ Jeden z mladíkových kamarádů k nim přistoupil, aby zhodnotil situaci.

„No jo, on –“

„Žádný problém,“ řekl Amos. „Jen tady tvému kámošovi vysvětluju, že tenhle kout žádný pojištění neplatí.“

„Říkáš ty?“

„Jo, to říkám.“

Starší vyděrač si Amose důkladně změřil. Byli zhruba stejně vysocí, ale Amos měl o dobrých pětadvacet kilo víc. Amos se zvedl a narovnal, aby předvedl své argumenty.

„Ke který partě patříš?“ zeptal se bouchač, který si ho spletl s konkurencí.

„Lítám na *Rosinantě*,“ odvětil Amos.

„O těch jsem jakživ neslyšel.“

„Ale jo, slyšel, ale jde o kontext, jasný?“

„Možná sis to pěkně podělal, *coyo*,“ pravil chlap.

Amos pokrčil rameny po způsobu Pásu – mocné gesto obou rukou. „Počítám, že na to dřív nebo pozděj přijdem.“

„Dřív nebo pozděj,“ souhlasil lump, sebral svého mladého parťáka a zamířil ke zbytku bandy. Když vlezli do výtahu, nechali mládence na místě. Nepokrytě na Amose civěl přes celou místnost.

Amos si povzdechl a vyndal z batohu osušku. „Jdu se osprchovat.“

„Tobě hráblo,“ řekl Jianguo. „Není tam nikdo z posádky. Vltnou na tebe.“

„Jo.“

„Tak proč?“

„Protože,“ odpověděl Amos a hodil si osušku přes rameno, „nesnáším čekání.“

Jakmile s tím zřetelně vystaveným ručníkem zamířil do sprch, mládenec začal mluvit do terminálu. Přivolával posily.

Koupelna se skládala z pěti chatrných plastových kabiněk na jedné straně a deseti vakuových splachovacích záchodů na druhé. Přímo naproti dveřím lemovala přepážku umyvadla. Prostor uprostřed zabíraly lavice, kam si člověk mohl sednout, když čekal na volnou sprchu, nebo při oblékání. Nebylo to nejšíkovnější místo na pěstní souboj. Spousta tvrdých rohů, o které tě můžou rozmlátit, a o lavice se dá snadno zakopnout...

Amos hodil ručník na umyvadlo a se zkříženýma rukama se o něj opřel. Nemusel čekat dlouho. Za pár minut po mladíkově zavolání se kluk objevil s pěti bouchači z vyděračské bandy.

„Jen šest? To mě kapku uráží.“

„Nejsi zrovna mrňous,“ pravil nejstarší – vůdce. Promluvil první. „Ale ty velký taky chcípnu.“

„Pravda. Tak jak to provedem? Jsem na vašem trávníku, tak se podřídím vašim domácím pravidlům.“

Vůdce se zachechtal. „Seš srandista. Mrtvej, ale srandista.“ Otočil se ke klukovi: „Je tvůj, *coyo*.“

Mládenec vytáhl z kapsy kudlu. Do části pro cestující neprošly kontrolou žádné zbraně, ale tohle byl zubatý kus kovu, urvaný někde v lodi a přibroušený. Zase vězeňské způsoby.

„Nechci tě podceňovat,“ řekl mu Amos. „Svého prvního jsem zabil zhruba ve tvém věku. No, vlastně spíš pár chlapů, ale o to tady nejde. Beru tě i s tím nožikem vážně.“

„Dobře.“

„Ne,“ vzdychl Amos smutně, „to není dobře.“

Než se mohl kdokoli pohnout, překročil vzdálenost mezi nimi a chytil kluka za paži s nožem. Tah motorů vytvářel na lodi pouze třetinu gé,

takže chlapce snadno zvedl z podlahy a zatočil jím, mladíkova paže zasáhla roh sprchové kabinky. Jeho tělo pokračovalo dál, Amos ho nepustil, a paže se v místě nárazu zlomila. Když mu praskly šlachy v lokti, zaznělo to jako úder kladivem do mokré překližky. Nůž vypadl z bezvládných prstů na zem, Amos kluka pustil.

Nastala dlouhá vteřina, v níž všech pět chlapů zíralo na nůž na podlaze u Amosových nohou a on jim pohled oplácel. Prázdnota v jeho břiše byla ta tam. Duté místo za hrudní kostí jakbysmet. Přestalo ho bolet v krku.

„Kdo bude další?“ zeptal se, protáhl si ruce a na tváři se mu objevil úšklebek, o němž ani nevěděl.

Vrhli se na něj všichni. Amos rozevřel náruč a přivítal je jako dávno ztracené milenky.

„Není ti nic?“ zeptal se Rico. Poťukával tampónem namočeným v lihu na ranku na Amosově hlavě.

„Ani ne.“

„A oni, jak jsou na tom?“

„Kapku hůř,“ připustil Amos. „Ale to bude dobrý. Jakmile se probou, odejdou po svých.“

„Nemusels to pro mě dělat. Zaplatil bych.“

„Nemusel,“ souhlasil Amos. Když se na něj Rico nechápavě podíval, dodal: „Nedělal jsem to pro tebe. A víš co, Rico? Ty peníze koukej dát do Wendina fondu, jinak si tě najdu.“

Kapitola pátá: Holden

Jeden z Holdenových dědečků strávil mládí jízdou na rodeu. Na všech fotografiích, které z té doby měli, byl vysoký, svalnatý, statný chlap s velkou sponou na opasku a v kovbojském klobouku. Ale muž, jehož Holden znal jako dítě, byl hubený, bledý a shrbený. Jako by z něj léta svlékla všechno nepodstatné a udělala z mladého kovboje toho kostnatého staříka.

To, jak léta změnila Freda Johnsona, přímo bilo do očí.

Stále byl vysoký, ale mohutné svaly, které mívál kdysi, většinou zmizely, na pažích a na šíji mu visela uvolněná kůže. V barvě vlasů už začala převažovat bílá nad černou, a místy mu nezbyly žádné. Skutečnost, že z něj stále vyzařovala autorita, znamenala, že už od začátku pouze její malá část souvisela s fyzickou stránkou jeho osobnosti.

Fred měl na stole dvě sklenky a láhev čehosi tmavého. Holden se posadil a Fred mu pokývnutím nabídl drink, Holden pokývnutím přijal. Fred naléval, Holden se na židli pohodlně opřel, dlouze si povzdechl a poděkoval.

Fred pokrčil rameny. „Potřeboval jsem nějakou záminku.“

„Jistě ne pro to pití, ale děkuju i tak. Díky za pomoc s *Rosi*. Přišly peníze od Avasaraly, ale měli jsme na lodi závalu, o níž jsme nevěděli, když jsem vypisoval účet. Beze slevy pro významné klienty bychom měli potíže.“

„Kdo říká, že dostanete slevu?“ Fred mu podal sklenku a usmíval se, když to říkal. Se zasténáním klesl na svou židli. Když sem Holden šel, ani nevěděl, jak moc se nadcházejícího rozhovoru obává. Přestože mu bylo jasné, že se jedná o obchodní jednání, připadalo mu to jako prosba o milodar. Dobře že odpověď zněla ano. Ještě lepší bylo, že ho Fred nechal v nejistotě. Takhle si mohl připadat jako při posezení s přítelem.

„Vypadáš staře, Frede.“

„Cítím se tak. Ale je to pořád ta lepší možnost.“

Holden pozvedl sklenku. „Na ty, kteří už nejsou s námi.“

„Na ty, kdo už nejsou s námi,“ opakoval Fred a oba se napili. „Kdykoli se potkáme, je ten seznam o něco delší.“

„Bulla je mi líto, ale řekl bych, že možná zachránil sluneční soustavu. Podle všeho, co o něm vím, by to, co dokázal, sám považoval za parádní kousek.“

„Na Bulla.“ Fred znovu zvedl sklenku.

„A na Sam,“ přidal se Holden.

„Brzy odejdu, tak jsem si chtěl s tebou promluvit.“

„Počkat. Odcházíš? Myslíš jako odsud ze stanice? Nebo následuješ Bulla a Sam?“

„Ještě se mě nezbavíš. Potřebuju se vrátit na stanici Medina,“ odvětil Fred. Nalil si ještě trochu bourbonu, mračil se přitom, jako by šlo o zvlášť choulostivou operaci. „To je teď hlavní střed dění.“

„Vážně? Mám dojem, že jsem někde zaslechl zprávy o setkání generální tajemnice Spojených národů a ministerského předsedy Marsu. Myslel jsem, že se chystáš tam.“

„Můžou si povídat, jak se jim zlíbí. Skutečná moc spočívá v geografickém uspořádání. Medina se nachází v centru, tam, kde se spojují všechny prstence. Tam bude po dlouhou dobu hlavní sídlo moci.“

„Jak dlouho myslíš, že tě SN a Mars nechají všechno řídit? Měls před nimi náskok, jenže oni mají fůru opravdu nebezpečných lodí, které na tebe můžou poslat, když ti budou chtít sebrat tvoje věci.“

„Tyhle záležitosti jsme s Avasaralou už dávno probrali. Nedopustíme, aby se nám to vymklo z ruky.“ Fred se odmlčel, dlouze se napil. „Jenomže máme dva velké problémy.“

Holden odložil sklenku. Zmocňoval se ho pocit, že jeho žádost – splněná – o slevu přece jen neznamená konec vyjednávání.

„Mars,“ řekl nahlas.

„Ano, Mars umírá,“ přisvědčil Fred. „To nezastavíme. Ale kromě toho tu máme bandu extremistů z SVP, kteří dělají povyk. Loňský útok na Callisto, to byla jejich práce. Potom ta vodní vzpoura na Palladě. A ještě další průšvihy. Pirátství vzkvétá a hodně z těch lodí má na sobě rozpůlený kruh. Rozhodně víc, než by se mi líbilo.“

„Myslím, že jejich problémy by se mohly vyřešit samy, až každý dostane svou planetu.“

Fred se znovu napil, než odpověděl. „Vycházejí z toho, že lidé z Pásu tvoří kulturu adaptovanou na vesmír. Vyhliídka na nové kolonie se vzduchem a gravitací omezuje ekonomickou bázi, na níž závisejí. Nutit každého, aby se spustil dolů do gravitační studny, představuje morální ekvivalent genocidy.“

Holden zamžikal. „Volné planety že jsou genocida?“

„Oni argumentují tím, že přizpůsobení nízké gravitaci není hendikep, že prostě jsou, jací jsou. Nechtějí žít na planetě, tudíž my je zabíjíme.“

„Dobře, dokážu si představit, že se jim nechce strávit šest měsíců na pumpování steroidy a stimulatory růstu kostí. Ale čím je zabíjíme?“

„Každý z nich to nesnese. Ale o to vlastně nejde. Jde o to,“ obkroužil Fred širokým gestem stanici kolem nich, „že tohle všechno v podstatě ztratí význam, až bude mít každý svou planetu. Minimálně na celé generace. Možná navždy. K čemu poskytovat zdroje vnějším planetám nebo dolovat rudu v Pásu, když můžeme totéž najít v gravitační studni, a k tomu mít zdarma vzduch a vodu?“

„Takže až nebudou mít všechno, co chtějí, jednoduše umřou hladem?“

„Takhle to vidí oni,“ potvrdil Fred. Dopřáli si chvilku ticha a upíjeli.

„Nojo,“ ozval se konečně Holden. „Vcelku to dává smysl. Jen nevím, co s tím hodlají dělat.“

„Někteří lidé se na to pokoušejí přijít. Jenomže se to stupňuje.“

„Callisto a Pallas.“

„A nedávno se pokusili zaútočit na Zemi se starým vyřazeným těžkým tahačem.“

Holden se zasmál. „Nikde jsem nečetl, že by Země byla bombardována, takže jim to asi nevyšlo.“

„No, šlo o sebevražedný útok, a ta sebevražda jim vyšla. Orbitální patrola SN ten nákladák rozprášila ve vzdálenosti desetin astronomické jednotky od planety. Žádné škody, tisk se o to nezajímal. Je ovšem možné, že to byl jen předběžný pokus. Že mají v plánu nějaké okázalé představení coby prohlášení, že Pás nesmí nikdo ignorovat. Mě teda k smrti děsí, že nikdo nemá nejmenší tušení, co by to mohlo být.“

Mírně se svažující chodba stanice Tycho byla plná dělníků. Holden se o staniční rozvrh moc nestaral, ale odhadl, že ty davy, které ho míjejí, znamenají výměnu směn. Buď to, nebo spořádanou evakuaci bez hlasitých alarmů.

„Yo, Holdene!“ zavolal kdosi z hloučku.

„Ahoj,“ pozdravil, aniž by věděl, komu odpovídá.

Dosud se nenaučil zacházet s vlastní proslulostí. Lidé na něj ukazovali, civěli na něj, šeptali si, když šel kolem. Bylo mu jasné, že to všeobecně není míněno jako urážka. Jen projev překvapení, jaké lidé cítí, když se člověk, kterého až doposud vídali jen na obrazkách, zčistajasna objeví ve

skutečném světě. Větší část šeptané konverzace, pokud rozeznal slova, zněla na téma: *Je tamto James Holden? Já myslím, že je to James Holden.*

„Holdene,“ oslovila ho žena, jež mu kráčela naproti. „Jak to jde?“

Na Tychonu žilo patnáct tisíc lidí, kteří pracovali ve třech různých směních. Stanice se podobala malému městu ve vesmíru. Nevzpomínal si, jestli ta žena patří k lidem, které by měl znát, tak se jen usmál a řekl: „V pohodě, jak se daří tobě?“

„Fajn, fajn,“ odpověděla, když se míjeli.

Když dorazil ke dveřím bytu, pocítil obrovskou úlevu, že jediná osoba uvnitř je Naomi. Seděla u jídelního stolu, před sebou kouřící šálek čaje, v očích nepřítomný výraz. Holden nedokázal rozeznat, jestli se jí zmocnila melancholie, nebo v duchu řeší složitý technický problém. Ty dva výrazy obličej se znepokojivě podobaly.

Nalil si vodu z kuchyňského kohoutku, sedl si naproti ní a čekal, až promluví. Vzhledla k němu skrz oponu vlasů a věnovala mu posmutnělý úsměv. Takže melancholie, nikoli technika.

„Ahoj,“ řekla.

„Nazdar,“ odpověděl.

„Mám takový problém.“

„Něco, co můžu vyřešit?“ zeptal se. „Sem s tím.“

Naomi usrkla čaje, očividně potřebovala čas. To nebylo dobré znamení, protože v tom případě nevěděla jistě, jak o té záležitosti mluvit. Holden pocítil, jak se mu svírá žaludek.

„V tom vězí ta potíže,“ řekla. „Potřebuju někam jít a něco udělat, a tebe do toho nemůžu zatahovat. Vůbec. Protože ty by ses pokusil tu věc vyřešit, a to prostě nejde.“

„Nerozumím,“ hlesl.

„Až se vrátím, slibuju ti úplné odhalení.“

„Počkej. Vrátiš se? Kam se chystáš?“

„Pro začátek na Cereru,“ odpověděla. „Ale možná ještě dál. Nejsem si ani jistá, jak dlouho budu pryč.“

„Naomi.“ Holden se natáhl přes stůl a vzal ji za ruku. „Právě jsi mě k smrti vyděsila. Neexistuje, abys letěla na Cereru beze mě! Obzvlášť když jde o něco zlého, a já začínám mít dojem, že tohle je hodně zlé.“

Naomi odložila čaj a sevřela jeho ruku ve svých. Prsty, jimiž předtím držela hrnek, byly teplé, ostatní chladné. „Jenomže přesně tak to bude. Žádné vyjednávání. Takže buď to přijmeš a dopřeješ mi prostor, abych si mohla vyřídit svoje věci, nebo se rozejdeme, a pak už nebudeš mít co mluvit do něčeho, co dělám.“

„Počkej! Cože?“

„Rozejdeme se?“ zeptala se a stiskla mu ruku.

„Ne, jistěže ne.“

„Potom ti tedy děkuji, že mi dovolíš zařadit si to sama.“

„To že jsem právě řekl?“ podivil se Holden.

„Jo, v podstatě.“ Naomi vstala. Na podlaze u její židle ležela sbalená kabela, které si předtím nevšiml. „Budu ve spojení, když to půjde, ale když se neozvu, nedělej paniku. Jasně?“

„Jasně,“ odpověděl. Celá ta scéna mu připadala jako sen. Naomi, stojící na konci stolu se svou olivově zelenou kabelou, se zdála hrozně vzdálená. Místnost se zdála větší, než skutečně byla, nebo se Holden nějak zmenšil. Také vstal a zmocnila se ho závrať.

Naomi položila tašku na stůl a objala ho. Měla bradu u jeho čela. Zašeptala: „Vrátím se. Slibuju.“

„Dobře,“ řekl. Jeho mozek nedokázal vytvořit víc slov.

Naposled ho pevně stiskla, zvedla kabelu a zamířila ke dveřím.

„Počkej!“ zavolal.

Ohlédla se.

„Miluju tě.“

„Já tebe taky,“ řekla, a byla pryč.

Holden si sedl, protože si musel buď sednout, nebo klesnout na podlahu. Za minutu nebo za hodinu – nedařilo se mu odhadnout čas – se nakonec zvedl ze židle. Málem zavolal Amose, aby s ním zašel na drink, jenže si vzpomněl, že Amos i Alex jsou také pryč.

Všichni byli pryč.

Bylo zvláštní, jak stejně všechno zůstalo, i když se všechno změnilo. Pořád každé ráno vstával, čistil si zuby, oblékal si čisté šaty a snídal. Kolem deváté místního času obvykle dorazil do loděnic, vzal si skafandr a připojil se ke skupině, která pracovala na *Rosinantě*. Osm hodin prolézal kostnatá žebra lodi, napojoval potrubí, pomáhal s instalací náhradních manévrovacích trysek, záplatoval díry. U mnoha věcí, které se musely opravit, nevěděl, jak se to dělá, ale chtěl se to naučit, a tak při skutečně složitých operacích nahlížel technikům přes rameno.

Tohle vnímal jako velice normální, rutinní práci, skoro jako by měl zpátky svůj starý život.

Ale potom se po osmi hodinách vrátil do bytu a tam nikdo nečekal. Poprvé po letech byl doopravdy sám. Nepřišel Amos, aby ho vylákal do baru. Alex tu neseděl na pohovce při sledování videa a nedělal sarkastické poznámky. Nebyla tu Naomi, aby se zeptala, jak se celý den měl, a vytáhla poznámky, týkající se průběhu oprav. Pokoje byly dokonce cítit prázdnotou.

Ničemu takovému nebyl až dosud nikdy vystaven, a teď si začal uvědomovat, jak moc potřebuje rodinu. Vyrostl s osmi rodiči a zdánlivě nekonečnou zásobou prarodičů, tetiček, strýčků, bratranců a sestřenic. Když odešel ze Země k vesmírné flotile, strávil čtyři roky na akademii ve společnosti spolužáků, spolubydlících a přítelkyň. Dokonce i po svém propuštění bez poct našel ihned práci u Čiročisté na *Canterbury* a získal novou volně propojenou rodinu spolupracovníků a přátel. Nebo třeba ne rodinu, ale lidi.

Na stanici Tycho měl jen dva blízké lidi, Freda, tak zaměstnaného politickými machinacemi, že mu stěží zbýval čas se nadechnout, a Sam, která před pár lety zemřela v pomalé zóně. Její nástupce Sakai byl schopný inženýr a zdálo se, že k opravě jeho lodi přistupuje seriózně, ale nedal najevo žádný zájem o styky mimo práci.

Tak tedy Holden trávil hodně času v barech.

Blauwe Blome na něj byla moc hlučná a plná lidí, kteří znali Naomi, ale jeho ne. Podniky poblíž přístavu zase oplývaly rozvernými dělníky, kteří měli po směně a vyvolat rvačku se slavným chlapem jim připadalo jako ohromná relaxace. Kdekoli jinde, kde se nacházeli víc než čtyři lidé, to dopadlo stylem *seřadte se do fronty na fotku s Jamesem Holdenem a pak ho hodinu zasypávejte otázkami na soukromé věci*. Nakonec našel malou restauraci zasazenou do boční chodby mezi obytnou čtvrtí a řadou outletových obchůdků. Specializovala se na to, čemu obyvatelé Pásu říkali italské jídlo, a v zadní místnosti měla bar, kam zřejmě nikdo nechodil.

Holden si tam mohl posedět a prohlížet si na terminálu nejnovější zprávy, čist vzkazy, a konečně se dostat ke knihám, které si za poslední léta stáhl. V baru podávali totéž jídlo jako v restauraci vpředu, a přestože by si ho nikdo ze Země nespletl s italským, bylo docela jedlé. Koktejly tu měli průměrné a levné.

Dalo by se to snést, kdyby Naomi zdánlivě nezmizela z vesmíru. Alex pravidelně posílal zprávy, kde je a co plánuje. Amos si na terminálu nastavil automatické odeslání vzkazu, že jeho let přistál na Měsíci a že dál míří do New Yorku. Od Naomi nepřišlo nic. Stále existovala, nebo při-

nejmenším její terminál fungoval. Zprávy, které odeslal, byly někde přijaty. Nikdy nedostal ze sítě hlášení o poruše spojení. Ale oznámení o doručení vzkazu byla jediná odpověď.

Po několika týdnech nevalné italské stravy a laciných koktejlů dostal na terminál požadavek hlasového spojení. Věděl, že nemůže být od Naomi. Časové zpoždění rozmluvu jakýchkoli dvou lidí mimo stanici znemožňovalo. Ale stejně terminál vytáhl z kapsy tak chvatně, že mu upadl a kutálel se přes místnost.

Barman Chip pravil: „Neměls trochu moc těch margarit?“

„Už ta první byla příliš,“ odpověděl Holden a vlezl pod stůl v boxu, aby se podíval po terminálu. „A říkat tomu margarita by mělo být zakázáno.“

„Je to ta nejlepší margarita, jaká se dá namíchat z rýžového vína a koncentrátu limetkové příchuti,“ opáčil Chip mírně uraženě.

„Haló!“ zakřičel Holden do terminálu a mačkal displej, aby otevřel spojení. „Haló?“

„Nazdar, jime,“ řekl ženský hlas. Nezněl jako Naomin.

„Kdo je to?“ zeptal se, načež se praštil hlavou o kraj stolu, zpod něhož vylézal, a zaklel: „Ksakra!“

„Monica,“ odpověděl hlas na druhé straně. „Monica Stuartová. Zastihla jsem vás ve špatnou dobu?“

„Mám právě dost práce,“ prohlásil Holden. Chip jen zakoulel očima. Holden ho mávnutím odehnal a barman mu začal chystat další drink. Pravděpodobně jako trest za urážku.

„Rozumím,“ pravila Monica. „Ale moc ráda bych s vámi něco probrala. Nemohli bychom se někde sejít? Na oběd, na drink, cokoli.“

„Obávám se, že jsem pro nejbližší budoucnost uvízl na stanici Tycho, Moniko. *Rosi* je na generálce. Takže –“

„Ale to já vím. Jsem taky na Tychonu. Proto volám.“

„No ovšem,“ hlesl Holden. „Ovšemže musíte být tady.“

„Můžete dnes večer?“

Chip postavil koktejl na podnos, objevil se číšník z restaurace a odnesl ho. Chip viděl, jak se za ním dívá, a němě naznačil ústy *Chcete ještě?* Představa dalšího večera s tím, co tato restaurace komicky nazývala lasaněmi, a Chipovými margaritami, kterými se musel nalévat kvůli zmírnění pachuti, Holdenovi najednou připadala jako pomalá smrt.

Popravdě se nudil a cítil se osamělý. Monica Stuartová byla reportérka a byla s ní ta potíž, že se pokaždé ukázala, jen když něco chtěla. Vždycky měla nějaké postranní úmysly. Ale i když její požadavek od-

mítne, zabije večer přece jen trochu jinak než doposud každý od chvíle, co Naomi odešla.

„No tak fajn, Moniko, večere, to zní dobře. Jen ne italská.“

Jedli lososové suši z ryb vypěstovaných v nádržích na stanici. Bylo to příšerně drahé, ale platila Monica. Holden si dopřával, až mu byly šaty těsné.

Monica jedla střídavě, drobnými, přesnými pohyby jídelních hůlek, div že nevybírala rýži po zrnku. Wasabi si vůbec nevšímala. Od doby, kdy ji viděl naposled, trochu zestárla. Na rozdíl od Freda jí ta léta spíš prospěla, dodala jejímu vzhledu videohvězdy nádech zkušenosti a vážnosti.

Začali večer lehkou konverzací o drobnostech: jak probíhají opravy, co se stalo se skupinou, kterou vezli na *Rosinantě* zpátky, když byl Prstenec ještě úplná novinka, kam se ztratili Alex, Amos a Naomi. Zjistil, že mluví víc, než měl v úmyslu. Ne že by Moniku neměl rád, nepatřila však k lidem, jimž by bezvýhradně důvěřoval. Ale znala ho, cestovali spolu, a on víc než o jídlo stál o rozhovor s někým, kdo byl tak nějak zasvěcen.

„Takže: přišla jsem na takovou divnou věc,“ řekla a opatrně si osušila koutky úst ubrouskem.

„Co může být divnějšího než jíst syrovou rybu na vesmírné stanici s jednou z nejslavnějších reportérek sluneční soustavy?“

„Lichotíte mi.“

„To jen ze zvyku. Nic zvláštního tím nemyslím.“

Monica prohrábla aktovku, kterou si přinesla s sebou, a vytáhla chabrný svinovací videodisplej. Odstrčila talíře a rozložila displej na stole. Když se zapnul, ukázal se na něm obraz těžkého tahače, hranatého a mohutného, jak míří k jednomu z prstenců v pomalé zóně. „Sledujte.“

Obrázek se rozhybal, nákladní loď pomalu mířila k bráně. Holden odhadl, že je to ta, která vede ze sluneční soustavy do pomalé zóny a ke stanici Medina, nicméně mohla to být kterákoli. Všechny vypadaly úplně stejně. Když loď prošla bránou, záběr zablikal a roztančil se, jak bylo nahrávací zařízení zaplaveno vysokoenergetickými částicemi a magnetickým tokem. Obraz se stabilizoval, ale loď už nebylo vidět. To celkem nic neznamenalo. Světlo se při průchodu branami chovalo podivně, ohýbalo obrazy jako odraz ve vodě. Konec nahrávky.

„Tohle už jsem viděl,“ řekl Holden. „Dobré zvláštní efekty, ale zápletky nic moc.“

„Tohle jste neviděl. Uhodnete, co se s tou lodí stalo?“ zeptala se Monica vzrušeně.

„Co?“

„Ne, vážně, hádejte. Spekulujte. Dejte mi nějakou hypotézu. Protože ta loď se na druhé straně nevyonořila.“

Kapitola šestá: Alex

„Ahoj, Bobbie,“ řekl Alex do kamery svého terminálu. „Budu týden nebo dva u bratrance v Marineru. Nechtěla bys zajít na oběd, když budu ve městě?“

Ukončil vzkaz a poslal ho, schoval terminál do kapsy, chvílku si s ním pohrával, pak ho vytáhl znovu. Začal listovat svými kontakty, hledal další možnosti rozptýlení. S každou minutou se víc a víc blížil k řídké exosféře domova. Už se nacházeli uvnitř oběžné dráhy Phobosu a neviditelného prstence rozptýleného štěrku, jemuž lidé říkali Deimosův prstenec. Přistávací loď neměla obrazovky, ale odtud už by měl vidět mohutnou ocelovou základnu Hekaté, přetékájící přes svah Olympus Mons. Po vstupu do Flotily tu absolvoval základní výcvik.

Mariner Valley patřilo k prvním větším souvisle osídleným oblastem Marsu. Pět spojených částí, zabořených do svahů obrovských kaňonů, schoulených pod kamenem a regolitem. Síť mostů a tunelů, jež je spojovala, se nazývala Haizhe, protože nejzápadnější mostní konstrukce a zavěšené tunely připomínaly figurku medúzy z kresleného filmu. Později dostavěná rychlodráha do Londres Nova představovala kopí v její čelence.

Tři vlny čínských a indických kolonistů tady zavrtaly hluboko do suché půdy a vykutaly z ní nejistou, riskantní existenci napínající hranice možností lidského osídlení a schopností. Jeho rodina k nim patřila. Byl jediné dítě starších rodičů. Neměl synovce ani neteře, ale bratrance a sestřenic Kamalových se ve Valley našlo tolik, že se mohl celé měsíce stěhovat po jejich hostinských pokojích, aniž by někoho z nich příliš otrávil.

Přistávající loď se otrásla, atmosféra venku už zhoustla dost na to, aby vyvolávala turbulence. Jemně zazvonil akcelerační alarm a nahraný hlas jeho i ostatní cestující vyzval, aby si zkontrolovali pásy u gelových lehátek a všechny předměty těžší než dvě kila uložili do skříněk ve stěnách po stranách lehátka. Brždění začne do třiceti vteřin a přetížení dosáhne maximálně tří gé. Z intonace nahrávky to vyznělo, že má jít o velké přetížení, a Alex předpokládal, že na některé lidi to udělá dojem.

Schoval ruční terminál do skříňky, zamkl ji a čekal, až zaberou brzdící trysky a přitisknou ho do lehátka. V jednom z oddílů plakalo dítě. Spustil se tónový odpočet, hudba zkracujících se intervalů, již bylo rozumět v jakémkoli jazyce. Když se tóny rozpustily v jemném, uklidňujícím akordu, začala loď brzdit a vtiskla ho do gelu. Alex podřimoval, loď se otřásala a drnčela. Atmosféra Marsu nebyla dost hustá, aby se dalo při strmém klesání použít vzduchové brždění, ale i tak se uvolňovalo dost tepla. Napůl bděle si procházel propočty brždění, čísla se stávala stále neskutečnějšími, jak se pozvolna propadal do spánku. Kdyby se něco pokazilo – což by mu napověděl odlišný chod motorů, náraz, který by pronikl celou lodí, posun závěsů lehátka –, byl by okamžitě vzhůru a ve střehu. Nestalo se však nic, takže pohoda. Jako návrat domů to probíhalo obstojně.

Vlastní letiště se nacházelo na začátku údolí. Nad jeho plochou se zvedalo šest a půl kilometru skály, pruh oblohy nad nimi měl od jednoho okraje ke druhému stěží třicet stupňů. Hlavní kontrolní stanice patřila k nejstarším budovám Marineru, její mohutná průhledná kupole byla navržena s dvojím záměrem: chránit před radiací a poskytovat výhled, který by na návštěvníky svými rozměry udělal patřičný dojem. Kaňony se táhly k východu, skalnaté, drsné, rozeklané a překrásné. V jejich strmých stěnách zářila světla v místech, kde byly do skal vsazeny obytné domy a čtvrti, sídla těch neskutečně bohatých, kteří vyměnili bezpečí v hloubi kamene za opravdová okna. Kolem prolétl transportní letoun, držel se při zemi, kde se jeho pavučinově tenká křídla mohla opřít o trochu hustší atmosféru.

Podle známých údajů mívál kdysi Mars vlastní biosféru. Z nebe padal déšť. Tekly tu řeky. Jistěže ne v geologicky nedávné minulosti historie lidstva, ale kdysi. A terraformovači slibovali, že tomu tak bude zas. Ne během jejich života či života jejich dětí, ale jednou ano.

Alex čekal ve frontě na celní odbavení a díval se nahoru. Přitažlivost planety, pouze třetina gé, pro něj byla nezvyklá. Ať si matematika říká, co chce, gravitace z tahu motorů za letu je něco jiného než sestoupit do gravitační studny. Vznešenost kaňonů a zvláštní pocit z vlastní váhy v Alexovi vyvolávaly rostoucí tíseň.

Byl tady. Byl doma.

Muž, který prověřoval příchozí, měl hustý knír, bílý s nádechem červené. Oči měl podlité krví a zasmušilý výraz.

„Obchodně, nebo za zábavou?“

„Ani jedno,“ ledabyle odpověděl Alex. „Přijel jsem navštívit bývalou manželku.“

Muž se stroze pousmál. „A bude to obchodní setkání, nebo zábava?“
 „Dejme tomu, že nikoli obchodní,“ odpověděl Alex.

Celník přešel po displeji svého terminálu, pokývl směrem ke kameře. Zatímco systém ověřoval, zda je tím, za koho se prohlašuje, přemítal Alex, proč to vůbec řekl. Neoznačil Tali za potvoru, neurazil ji, ale možná to v krátkém žertíku naznačil. Teď mu připadalo, že tohle si od něj nezaslouží. Patrně tomu tak bylo.

„Užijte si pobyt,“ pravil celník a Alex směl vstoupit do světa, který kdysi opustil.

V příletové hale čekala jeho sestřenice Min. Byla o deset let mladší než on, právě z ní opadávaly poslední zbytky mládí a vkrádaly se náznaky pohodlného přibírání na váze ve středním věku. Její úsměv ale patřil dívence, kterou znával.

„Nazdar, mimomarfane,“ pozdravila ho s marinerským protáhlým přízvukem, patrně o polovinu silnějším než normálně. „Copak tě přivádí do našich končin?“

„Spíš cit než rozum,“ odpověděl a rozevřel náruč, objali se.

„Máš nějaká zavazadla?“ zeptala se Min.

„Cestuju nalehko.“

„Dobře děláš. Mám vpředu vozík.“

Alex zvedl obočí. „Tos nemusela.“

„Jsou teď levnější než dřív. Děcka se nevrátí z nižší U dřív než za čtyři hodiny. Chtěl bys něco podniknout, ještě než se nám začnou motat pod nohama?“

„Těším se na dvě věci: na setkání s přáteli a mísu Hassanových nudlí.“

Min přelétl po tváři rozpačitý výraz a vmžiku zase zmizel. „Na jižní straně znám skvělou nudlovou jídelnu. Česneková omáčka tě porazí. Ale Hassan to zabalil už před lety.“

„Aha. To nevádí. U těch Hassanových nudlí nešlo o to, že by byly dobré.“

„No, tak to máš pravdu.“

„Jde o to, že byly jeho.“

Vozík byl běžný elektromobil, širší a robustnější než ty, které používali na stanicích. Pneumatiky měl z čírého polymeru, který nešpinil podlahy v chodbách. Alex vklouzl na místo spolujezdce, Min se usadila k řízení. Hovořili o běžných domácích záležitostech, kdo z rodiny se oženil, kdo se rozvedl, kdo a kam se stěhuje. Překvapivé množství Mininých sourozenců se nacházelo na lodích mířících k Prstenci, a i když

to neřekla přímo, měl pocit, že ji více než on sám zajímá všechno, co viděl tam na druhé straně.

Projeli dlouhým přístupovým tunelem a po mostech lemuujících údolí do Bunker Hill. V téhle čtvrti Alex vyrostl. Popel jeho otce spočíval v kryptě v synagoze, matčin rozptýlili nad Ophir Chasmata. První dívka, kterou políbil, žila v bytě o dvě chodby níž, než teď bydlela Min s rodinou. Jeho nejlepší přítel, s nímž vyrůstal, byl etnický Číňan jménem Johnny Čou; ten zase žil se starším bratrem a sestrou na opačné straně kaňonu.

Když teď projížděli chodbami, zaplavovaly ho vzpomínky. Zatáčka, kde Lone Star Šarabagár pořádal víkendové tancovačky a soutěže v pití. Doba, kdy ho jako devítiletého načapali, jak krade žvýkačku v obchůdku na rohu Dallaské chodby a Nu Ren Jie. Jak se mu udělalo hrozně zle na záchodcích v tržnici Alamo na náměstí Zvonů. Takových událostí se dennodenně odehrávají tisíce. Jediné, čím se Alexovy zážitky odlišovaly, byla skutečnost, že patřily jemu.

Nějakou dobu nemohl přijít na to, proč se cítí tak nesvůj. Podobně jako rozdíl mezi planetární a letovou gravitací i opuštěnost chodeb byla příliš nenápadná, aby si jí hned všiml. Jak Min řídila vozík hlouběji do obytné čtvrti, nejdřív postřehl světla, až pak zámky. Všude podél chodby byly jako hrsti písku roztroušeny zavřené byty a obchody s temnými výlohami. To samo o sobě nic neznamenalo, jenže Alex zahlédl jeden, pak několik dalších, a potom, jako květiny na louce, uviděl spoustu masivních vnějších zámků, které majitelé nebo příslušníci bezpečnosti pověsili na dveře momentálně nepoužívaných obytných jednotek.

Udržoval lehkou konverzaci se sestřenicí, ale začal při jízdě počítat. Ze stovky dveří – bytů, obchodů, údržbářských komůrek, škol – napočítal jedenadvacet zavřených.

Zmínil se o tom, když Min zastavila u svých dveří.

„Nojo,“ přisvědčila lehkým tónem, který působil nuceně. „Svět duchů.“

Někdy během let, kdy byl pryč, se Talissa přestěhovala. Staré pokoje, které kdysi sdíleli, se nacházely v Ballardu, zastrčené mezi stanici letectva a starou vodárnu. Podle místního rejstříku teď bydlela v Galveston Shallow. Nebyla to právě čtvrt, jakou by si pro ni představoval, ale věci se zkrátka mění. Možná nějak přišla k penězům. Aspoň v to doufal. Fandil čemukoli, co jí příjemný život.

V Galveston Shallow měli široké chodby. Polovina světla přicházela dolů šachtami z povrchu; opravdový sluneční svit, protažený sérií průhledných štítů, jež snižovaly radiaci na minimum. Široké šikmé střechy dodávaly čtvrti přirozený, téměř organický vzhled, a pach mechanických recyklátorů vzduchu překrývala hutná vůně hlíny a rostlin. Na veřejných prostranstvích bujela zeleň, břečtan a tchynin jazyk. Ty produkují nejméně kyslíku. Vlhkost vzduchu mu připadala podivná, ale příjemně uklidňující. Tohle, usoudil, je skutečně marťanský sen, byť v malém. Jednoho dne terraformační projekt takhle promění celou planetu. Pokud se podaří. Flora a fauna, vzduch a voda. Jednoho dne, stovky let po jeho smrti, se lidé budou procházet po povrchu Marsu obklopeni rostlinami jako tyhle. Možná budou moci cítit na kůži dotek slunce.

Schválně se rozptyloval. Zkontroloval si vlastní pozici na terminálu, porovnal ji s Talissinou novou adresou. Srdce mu bušilo rychleji než normálně, nevěděl, co s rukama. Uvažoval, co mu řekne, jak se na něj podívá. Hněvivě, nebo s radostí; obojí by bylo pochopitelné. Stejně doufal spíš v tu radost.

Jeho plán – najít to místo, vzmužit se a zazvonit – selhal, protože ji spatřil, sotva prošel poslední zatáčkou před jejím bytem. Klečela mezi rostlinami na veřejném prostranství s lopatkou v ruce. Měla na sobě tlusté plátěné pracovní kalhoty umazané od hlíny a světlehnědou košili se spoustou kapes a poutek, většinou prázdných. Vlasy měla tak sytě hnědé, že musely být obarvené. Její tvář se zdála širší, lícní kosti zaoblenější. Čas k ní byl laskavý. Nebyla krasavice. Možná nebyla nikdy krásná, ale pohledná, a byla to Talissa.

Alex ucítil, jak se mu koutky úst zvedají v úsměvu, zrozeném víc z úzkosti než potěšení. Strčil ruce do kapes a loudal se k ní, pokoušeje se působit ležerně. Tali vzhledla od práce, pak se znovu sklonila. Ramena se jí napjala, vzhledla ještě jednou a upřela zrak jeho směrem. Zvedl ruku dlaní napřed.

„Alexi?“ promluvila, když došel na kraj její zahrady.

„Nazdar, Tali,“ řekl.

„Co tady děláš?“ vyhrkla nevěřičně.

„Mám volno, než mi opraví loď. Napadlo mě, že se podívám na stará místa. Popovídám si s přáteli. Však víš.“

Talissa přikývla, ústa se jí prohnula do asymetrického obloučku, což znamenalo, že usilovně přemýšlí. Snad jí měl předem poslat zprávu, že je na cestě. Jenomže mu připadalo, že takové setkání musí proběhnout tváří v tvář.

„No,“ řekla konečně. „Tak dobře.“

„Nechtěl jsem tě rušit. Ale až budeš hotová, třeba bychom mohli zajít na čaj?“

Tali se zhoupla na patách a naklonila hlavu. „Alexi, nech toho. Co tu děláš?“

„Nic.“

„Ne. Něco určitě. Z nějakého důvodu jsi sem přece přiletěl.“

„Vážně, nic neplánuju. Jenom –“

„Přestaň,“ zarazila ho. „Mě neošidíš. Nikdo se jen tak neobjeví u domu bývalé ženy čistě proto, že ho napadne dát si s ní čaj.“

„No, jistě,“ řekl Alex. „Já jen myslel...“

Tali zavrtěla hlavou a vrátila se ke kypření černé hlíny. „Co sis myslel? Že si dáme drink, pokecáme o starých časech, trochu si popláčeme? Nebo z nostalgie skončíme v posteli?“

„Cože? Ne, to jsem –“

„Prosím tě, nedělej ze mě tu špatnou. Mám bohatý, báječný, složitý život, a tys nechtěl být jeho součástí. Mám zrovna dost práce a nechci ti o ní vykládat, nechci utěšovat chlapa, který ode mě odešel před x lety, protože... Já nevím, kvůli krizi středního věku? Není to pro mě nijak zvlášť důležité, a nebylo by od tebe fér, kdybys to ode mě očekával.“

„Ach,“ hlesl Alex. V břicho měl pocit, jako by spolkl wolframovou nábojnici. Zčervenal ve tváři. Tali si povzdechla, podívala se na něj. Její výraz nebyl vůbec krutý. Ani nevlídný. Spíš unavený.

„Je mi líto,“ pokračovala. „Jsmo dva lidé, kteří se kdysi znali. Dneska si už ale nemáme co říct.“

„Rozumím. Omlouvám se.“

„Já tě do toho postavení nedostala. To tys mě zaskočil. Já jen ošetřovala svoje rostliny.“

„Já vím. Nechtěl jsem tě nějak vyvést z míry. Ani teď, ani tehdy.“

„Ani tehdy? Když jsi mě opustil?“

„Nechtěl jsem, aby se to stalo, a nešlo o tebe nebo –“

Prudce zavrtěla hlavou a zašklebila se.

„Ne. Já se do toho nechci pouštět. Alexi? Vždyť se bavíme o minulosti. To je přesně ten druh rozhovoru, o který nestojím, a řekla jsem ti to. Jasně?“

„Jasně.“

„Fajn.“

„Promiň, že jsem na to šel tak... zhurta.“

„To přežiju,“ řekla.

Znovu zvedl ruku, stejným gestem jako když k ní přicházel, ale teď mělo odlišný význam. Obrátil se. Odcházel. Zahanbení ho tížilo v prsou jako závaží. Nutkání otočit se zpátky, jen jeden poslední pohled pro případ, že by se za ním dívala, bylo téměř nad jeho síly odolat.

Odolal.

Měla pravdu. Proto se objevil na jejím prahu bez varování. Protože věděl, že pokud řekne ne, bude to muset respektovat, a kdesi v hloubi duše si myslel, že když bude vedle ní, když budou dýchat tentýž vzduch, bude pro ni těžší odmítnout ho. A možná že bylo. Možná že tím, co provedl, jí všechno ztížil.

První bar, na který narazil, se jmenoval *Los Compadres*, vzduch uvnitř čpěl laciným pivem a přepáleným sýrem. Muž za barem vypadal sotva dost starý, aby mohl pít, nezdravou, nažloutlou barvu jeho pleti ještě zdůrazňovaly rudé vlasy a knírek, který by se snad dal velkomyslně nazvat nadějným pokusem. Alex se usadil na vysokou stoličku a poručil si whisky.

„Ještě je trochu časně na oslavu,“ prohodil barman při nalévání. „Copak slavíte?“

„Objevil jsem,“ řekl Alex a záměrně, pro efekt, trochu přeháněl svůj přízvuk *Mariner Valley*, „že se občas projevím jako blbec.“

„Drsná pravda.“

„Tak jest.“

„Chystáte se pít sám, abyste to vylepšil?“

„Nee. Jen zachovávám tradice ublíženého osamělého muže.“

„To je fakt,“ přitakal barman. „Chcete k tomu jídlo?“

„Mrknu na menu.“

O půl hodiny později se propracoval teprve do poloviny sklenky. Bar se začínal plnit, což znamenalo nějakých dvacet lidí v prostoru, který by jich klidně pojal sedmdesát. Ze skrytých reproduktorů se linula rančerská hudba. Představa, že se musí vrátit zpátky k sestřenici a předstírat dobrou náladu, byla jen o stupínek horší než sedět v baru a čekat, až pomine záchvat sebelibosti. Pořád se mu vnucovaly myšlenky na to, co měl říct nebo udělat jinak, aby se tím něco změnilo. Zatím to nejlepší, co ho napadlo, bylo *Neodcházej od své ženy*, což se dost podobalo doporučení *Buď někým jiným*.

Zabzučel mu terminál. Vytáhl ho. Byla to textová zpráva od Bobbie Draperové.

Nazdar, Alexi, promiň, že se ozývám až teď. Pracuju na takových zvláštních věcech a mám docela napilno. Jestli jsi ve městě, ráda tě uvidím. Možná bych tě požádala o laskavost. Stav se kdykoli.